

T.T. Đỗ Hà

Bên Em Trọn Đường Đời

Chương 1

Khi chiếc máy bay Air Việt Nam cất mình lên khỏi phi đạo Tân Sơn Nhất thì cũng là lúc Diễm ôm mặt khóc ngất. Thế là hết, cô đã rời khỏi Việt Nam, lìa xa vòng tay yêu thương đùm bọc của mẹ từ 19 năm nay. Có thể với tất cả mọi người trên chuyến bay này, ai cũng có một tâm trạng vui mừng vì một cuộc đời mới sẽ mở ra trước mặt họ: đây là chuyến máy bay đưa những người con lai Mỹ và gia đình của họ sang Philippines – chẳng dừng chân trước khi vào đất Mỹ. Nhưng còn cô, Diễm thật sự lo sợ và hoang mang, chưa bao giờ cô rời xa mẹ, rời xa mái ấm gia đình một ngày nào cả mà bây giờ, chỉ có một mình cô với một người xa lạ kề bên cạnh và cả một khung trời xa lạ mờ mịt trước mắt mà cô không thể nào biết được những gì đang chờ đón mình.

Nếu nói rằng xa lạ thì cũng không đúng, vì Hùng là con của vú Năm, người chăm sóc cho cô từ lúc bé tí. Diễm mồ côi cha từ rất nhỏ, khi đó cô mới có 3 tháng tuổi. Cô sống với Ngoại, Mẹ và vú Năm trong một căn nhà có vườn thật rộng lớn ở Tân Ba, Biên Hòa. Cô đã có một tuổi thơ thật êm đềm, mặc dù thiếu thốn tình thương của cha nhưng bù lại, bà Ngoại, mẹ cô và vú Năm đã rất là thương yêu và cưng chiều cô. Vú Năm đã ở với gia đình cô từ lúc nào cô cũng không biết nữa, chỉ biết là từ lúc có trí khôn, vú Năm như là một người mẹ thứ hai của cô rồi. Sau biến cố 30 tháng 4, khi cô được 5 tuổi, bỗng nhiên vú Năm vắng nhà cả hơn tháng trời, cô cứ khóc lóc với Ngoại và Mẹ để đòi cho được vú Năm thì một buổi chiều, vú Năm về nhà. Cô đã hét to lên vì mừng rỡ, định chạy đến bắt đền vú vì vú đi lâu quá, nhưng ngừng lại đột ngột vì sau lưng vú là một anh con trai lạ mặt, cao lóng không, tóc vàng hoe. Vú dụi dãi nói với cô:

– Cung ngoan nào, Năm có nhiều quà cho con đây. Nhưng đợi Năm vào thưa chuyện với Ngoại và Mẹ trước đã nha.

Tò mò, cô theo vú Năm vào nhà. Và bây giờ cô nhận thấy cả vú Năm và anh con trai kia đều chít một vành khăn trắng ngang đầu. Vú lên tiếng thưa Ngoại rồi nói:

– Thưa dì Tư, con đã lo xong việc xây mộ cho mạ con rồi. Và con cũng phải dẫn thằng Hùng vô đây với con. Ở quê bây giờ mấy ông cán bộ làm căng lắm, cứ bảo nó là tàn dư của Mỹ Ngụy nên con không thể để nó ở ngoài đó được mà cũng không còn ai để nó nương tựa. Con xin dì Tư cho nó sống ở đây với con.

Cô nghe Ngoại cô thở dài rồi ừ một tiếng:

– Thì mày cứ để nó sống ở đây. Nhà thì cũng vắng người mà thời buổi này thì... Tội nghiệp cho thằng nhỏ.

Im lặng một lúc, bà nói tiếp.

– Mà con cũng cần có một chỗ để thờ cúng cho cha mẹ con nữa chứ. Thôi ngày mai mày kêu ông Sáu Bản đến dựng cho mẹ con mấy cái nhà đằng sau kế cây bưởi thanh làm chỗ cho mẹ con mày ở với nhau. Sắn tao còn bộ cột định cất cái chái đó, bây giờ không cần dùng nữa, con cứ lấy mà dựng nhà đi.

Vú Năm ghen ngào nói:

– Ôn của dì Tư và chị Thanh đùm bọc con từ bấy lâu nay, bây giờ lại cho phép thằng Hùng ở với con nữa, con ơn dì không hết thì làm sao dám lấy cột của dì cất nhà nữa. Mạ con con ở dưới nhà ngang như trước cũng được rồi dì ơi!

– Bậy nà! Tao đã nói mày cũng cần có chỗ thờ cha mẹ mày chứ. Ở nhà tao, làm sao mà

mây thờ được? Mây định để cho cha mẹ mây nhang tàn khói lạnh hay sao chứ? Thôi lo xuống nhà sau sắp xếp chỗ ngủ tạm cho thằng nhỏ rồi nấu cơm đi con. Cả tháng nay mẹ con Diễm nấu tao ăn hồng được chút nào hết. Tao trông mây vô còn hơn là con Diễm nó trông mây nữa đó.

Rồi một gian nhà tranh nho nhỏ được cất lên, vú Năm và Hùng dọn ra ở ngoài đó, Hùng trở thành một thành viên trong gia đình của cô ở tuổi 11. Vài năm sau đó, Hùng trở thành người phụ việc cho mẹ Diễm, anh thay mẹ cô trông coi công việc ruộng vườn ở nhà cô, mối lái với các bạn hàng cho việc bán bưởi, bán tiêu. Và giúp mẹ Diễm trong việc đi lấy hàng ở Sài Gòn khi mẹ Diễm mở một sạp bán vải ở chợ Biên Hòa.

Sau này qua lời kể của bà Ngoại, cô mới biết được là vú Năm mang thai anh Hùng trong thời gian vú đi làm bồi phòng cho căn cứ Mỹ ở đâu ngoài Đà Nẵng để có tiền lo thuốc thang cho cha đang bệnh nặng. Sau khi sanh xong vì chịu không nổi những lời dè bĩu của bà con làng xóm, vú gửi Hùng lại cho mẹ vú rồi vào Sài Gòn ở đợ cho người ta. Đến khi mẹ Diễm tình cờ gặp vú đang bơ vơ khi bị người chủ đuổi ra khỏi nhà, lại còn bị móc túi sạch hết tiền bạc thì mẹ cô đem vú về vì đang cần người chăm sóc cho cô.

Cuộc sống của Diễm cứ êm đềm và hiền hòa như dòng sông Đồng Nai chảy sau nhà cô vậy. Cô cứ hồn nhiên sống với tình yêu thương của mọi người, hồn nhiên lớn lên, không hề biết đến những nỗi khổ của cuộc đời. Cô chỉ biết đi học, học thật chăm thật giỏi cho mẹ cô vui lòng. Sách vở, bạn bè, trường học, gia đình là cả thế giới của cô và cô sống rất hạnh phúc trong thế giới đó.

Nhưng rồi, những nỗi buồn và mất mát cũng đến với cô trong tuổi mới lớn. Khi phong trào ODP dành cho những người con lai Mỹ bắt đầu mở ra, mẹ cô đã khuyến khích vú Năm nộp hồ sơ, vú Năm không muốn đi nhưng khi nghe mẹ cô nói vì tương lai của Hùng thì vú chấp nhận ra đi. Hùng học cũng rất giỏi nhưng tốt nghiệp lớp 12 xong thì anh đành ở nhà vì chế độ mới không có ưu tiên cho tàn dư của Mỹ Ngụy. Tính của Hùng đã trầm lặng thì anh càng trầm lặng hơn, ngoài những lúc vì công việc, cô mới thấy anh bước lên nhà trên còn thì cô hoàn toàn không thấy anh đâu cả. Nhưng khi hồ sơ đang tiến hành tốt

đẹp thì căn bệnh ung thư của vú cũng phát hiện đến giai đoạn cuối. Vú qua đời chỉ sau đó khoảng 2 tháng. Sau đám tang của vú, khi Diễm còn đang rất đau buồn vì mất vú, mẹ của Diễm lại chính thức nhận lời bước thêm bước nữa sau hơn 18 năm ở vậy nuôi con thờ chồng. Diễm đã khóc hết nước mắt vì cô cảm thấy tình thương của mẹ với mình bây giờ đã bị chia xẻ, và cô không bao giờ có thể chấp nhận một người ba mới. Cô càng trở nên buồn bã hơn, ngoài giờ đi học ra cô thu mình suốt ngày trong phòng, ôm tấm hình của vú để trò chuyện, thủ thi với vú...và âm thầm chống đối lại với mẹ và dượng.

Rồi cũng đến lúc Diễm làm hồ sơ thi Đại Học, lần này đến phiên cô bị chủ tịch xã phê là cô không đủ điều kiện dự thi Đại Học vì cha ruột của cô là một quân nhân chế độ cũ, thêm nữa, ba dượng lại cũng là một sĩ quan đi học tập cải tạo về. Mọi con đường đều đóng lại trước mặt cô. Chính vào lúc này, Hùng đề nghị với mẹ Diễm bỏ tước hồ sơ cho cô xuất cảnh với anh trên danh nghĩa Diễm là vợ của Hùng. Anh nói đây là dịp để anh trả ơn sự cứu mạng của gia đình Diễm vì hiện giờ Diễm chỉ có ra nước ngoài mới có cơ hội để học lên như cô mơ ước. Sau khi suy nghĩ, mẹ Diễm nhận lời. Và Diễm trong một lúc hoang mang và buồn chán cũng đồng ý ra đi với anh. Mọi việc sau đó diễn ra rất nhanh chóng, cả hai lên xã ký hôn thú, rồi vài tháng sau xuống Sài Gòn đi phỏng vấn với phái đoàn Mỹ, đi khám sức khỏe, chích ngừa... Cô chỉ làm theo những gì yêu cầu như một cái máy mà không hề để ý xem mẹ cô và Hùng quay tròn tăt bật sửa soạn như thế nào.

Ngày ra đi rồi cũng đến, mãi đến lúc này Diễm như sự tỉnh ra, cô chợt nhận ra là cô phải xa ngoại và mẹ cô không biết đến khi nào gặp lại. Cô đã ôm ngoại khóc như mưa vào buổi sáng sớm ngày ra đi mà không nở rời bà. Nước mắt cứ thế mà tuôn trên đường vào phi trường, vào phòng cách ly và ra phi đạo. Cô đã đứng sững lại khi nghe tiếng mẹ gọi trên tầng thượng của sân bay, quay ngoắt người định chạy trở vào với mẹ. Nhưng Hùng đã kịp nắm cô lại và gần như kéo nhấc cô lên vào máy bay...

Chương 2

Máy bay hạ cánh xuống phi trường Manila vào khoảng 4 giờ chiều. Cả đoàn người ngỡ ngác đi theo người hướng dẫn ra cửa chờ xe bus đưa về trại Transit ở Manila. Diễm lúc này đã là cả người đi vì khóc và mệt. Cô như một cái xác không hồn lê bước theo mọi người... Đến trại Transit khi trời đã tối mịt, cô thật sự hoảng hốt khi không thấy Hùng đâu. Trời ơi, lúc này mà lạc luôn cả người quen duy nhất thì chắc cô chết mất. Cô run run cất tiếng gọi anh Hùng ơi anh Hùng mà không có ai trả lời cô cả. Sợ quá, cô ngồi bệt xuống đất cho đến khi nghe tiếng Hùng hỏi:

– Diễm, em làm gì ở đây mà không đi theo mọi người vào nhà để sắp xếp chỗ ngủ?

Mừng quýnh lên, Diễm bật dậy nắm lấy Hùng, nước mắt lại bắt đầu trào ra:

– Anh đi đâu mà Cung tướng bị lạc mất anh rồi vậy?

Vì xúc động quá, Diễm không để ý là cô đã dùng từ cung để xưng hô với anh mà cô chỉ dùng nó với vú Năm mà thôi.

– Anh phải đi cất hành lý của mình vào nhà kho chứ. Họ bắt mọi người phải cất hết hành lý vào một nhà khóa lại để phòng bị mất cắp. Nghe họ bảo ở trại này cũng không được an ninh lắm vì vừa là trại Transit, vừa có những người đi vượt biên phải ở lại đây mà không được đi đâu hết nên phải cẩn thận nha Diễm. Bây giờ theo anh vào nhà tìm chỗ ngủ, sau đó tắm rửa rồi đi ăn cơm, họ phát cho anh phiếu ăn đây nè.

Mấy câu nói của Hùng làm Diễm càng sợ hơn. Cô đi theo anh vào dãy nhà dài. Mọi người đã chiếm hết các chỗ gần cửa rồi. Cả hai đi xuống đến gần cuối mới tìm được một chỗ trống. Chỉ là một cái vạt giường khoảng 3m chiều ngang và 3m chiều dài có hai tấm

vách hai bên để ngăn với phần vạt giường bên kia. Những người Việt Nam ở trong trại bắt đầu đem chiếu, mền, xô đến để cho những người mới tới mượn qua đêm. Hùng bảo Diễm lấy đồ đi tắm. Anh cẩn thận bảo Diễm đi chung với hai cô gái ở gia đình bên cạnh cho an toàn.

Ba cô gái mò mẫm bước đi trong bóng tối. Nhà vệ sinh nằm ở một vùng thật tối mà chỉ có một cái bóng đèn vàng nhỏ. Cũng không có một cái gì để có thể múc nước nếu không có những cái xô mượn được. May mắn làm sao, gia đình của hai cô gái này lại chuẩn bị trước, họ đem cả xô nhôm từ bên Việt Nam qua nên Diễm cũng được họ cho mượn để múc nước. Nhà tắm tối quá nên ba cô gái tắm vội vàng rồi dắt díu nhau về phòng.

Trong phòng bây giờ ồn ào không thể tưởng tượng được, người trong trại đến làm quen, tìm người đồng hương; người mới đến hỏi thăm tin tức qua lại. Hùng cũng đã ngoại giao, đổi được ít tiền và mượn một chiếc chiếu trải ra cho Diễm nằm. Mãi đến lúc này, cô mới sực nhớ ra mẹ cô đã khâu vào lai áo của cô mấy tờ tiền dollar và dặn cô phải giữ cẩn thận.

Diễm ngồi bó gối trên giường chờ Hùng đi tắm về, Hùng nhờ gia đình kế bên trông chừng dùm đồ đạc rồi dắt Diễm đến nhà ăn. Một nhóm người đang đứng nói chuyện trước dãy nhà ngủ. Hùng lên tiếng hỏi thăm đường đến nhà ăn. Một anh chàng trong nhóm sốt sắng chỉ đường và nói thêm một câu: Đồ ăn ngon lắm, ráng mà ăn nghe! . Nhà ăn đèn sáng choang thật khác xa với dãy nhà ngủ và nhà vệ sinh. Hùng lấy cho Diễm một cái khay và đi đến chỗ anh chàng Phi đang mặc áo choàng trắng, đội mũ nhà bếp trông thật oách. Diễm tròn mắt nhìn anh ta lấy cơm bằng một cái muỗng lớn, xong trút đánh bẹp vào khay, thêm một chút đồ ăn hình như là trứng xào, rồi một chút nước gì lỏng bông nữa. Anh ta ra dấu chỉ Diễm đi tới chỗ lấy muỗng nữa. Ngồi xuống bàn, Diễm múc một chút cơm cho vào miệng nhưng phải vội vàng nhả ra ngay. Cơm vừa sống, vừa nhão, cứ lợn cợn trong miệng, cô không thể nào nuốt được. Bây giờ cô mới hiểu là anh chàng kia đã tiểu lâm như thế nào khi nói đồ ăn ngon lắm. Thật đúng là không thể ăn được với những thứ như thế này. Thảo nào mà một vài gia đình, có lẽ đã được người quen thông tin cho biết trước nên đã đem theo nào là bánh mì, nào là bánh tét... để ăn cho qua đêm ở Transit.

Trở về chỗ nằm, cô thấy nhớ ngoại và mẹ hơn bao giờ hết. Ngày hôm qua cô còn ở nhà của mình bao nhiêu là ấm êm hạnh phúc, vậy mà giờ đây cô đang ở một chỗ thật xa lạ,

bụng thì đói, người thì đau như dằm, rất mệt mỏi nhưng không thể nào ngủ được với bao lo âu sợ hãi. Nghe những người xung quanh hỏi thăm và tiếng Hùng đáp nhỏ: Dạ chỉ có hai vợ chồng cháu đi với nhau thôi, cô càng sợ hơn nữa. Mặc dù mẹ cô đã nói hai đứa chỉ là vợ chồng giả và mẹ cô đã tin tưởng để cho cô đi chung với anh, Diễm cũng hiểu là trước mặt mọi người, anh và cô phải đóng kịch như hai vợ chồng thật. Thêm vào đó, ở giường trước mặt, một người từ trong trại Bataan ra chờ sáng mai lên đường bay qua Mỹ đang kể oang oang cho những người mới tới về các sinh hoạt trong trại và nói thêm rằng những người đi diện ODP hay muốn vào ở từ vùng một đến vùng 4 nên một nhà có thể đến mấy gia đình chia nhau ở. Nếu anh và cô bị xếp vào những vùng này thì chắc là anh và cô phải ngủ chung với nhau như hai vợ chồng mà chuyện này thì cô không thể nào làm được. Hùng nói nhỏ với cô:

– Cung nằm xuống nghỉ cho đỡ mệt để sáng mai còn phải đi cả ngày nữa. Anh qua bên kia nói chuyện và hỏi thăm một chút. Đừng có lo nghĩ gì hết.

Diễm nằm xuống, nước mắt cô lại lặng lẽ chảy ra. Cô than thầm trong bụng Mẹ ơi! Con không biết là mẹ thương con, cho con đi vì tương lai của con hay là vì mẹ đã hết thương con rồi nên đẩy con đi như thế này.

Chương 3

Diễm giật mình tỉnh dậy khi có bàn tay ai đang lay nhẹ vai mình. Cô mở mắt và nghe Hùng nói:

– Dậy đi Diễm. Cung theo hai chị đi rửa mặt cho tỉnh táo và thay đồ. Đúng 5 giờ sáng là mình phải lên xe vào trại đó. Cung rửa mặt xong rồi mình đi ăn sáng. Từ hôm qua đến

giờ Cung có gì trong bụng đâu.

Hai cô gái đang đứng chờ Diễm bấm nhau cười khúc khích. Diễm hơi ngượng nên vội vàng ngồi dậy lấy đồ đạc đi theo họ.

Một cô lên tiếng trêu chọc:

– Chà! Ông xã ngọt ngào quá đi, một điều cung hai điều cung, chăm chút cho vợ từng chút một vậy mà vẫn khóc đến sưng mắt là sao vậy?

Cô còn lại cũng nói:

– Thương thì thương, chứ hai vợ chồng đi bỏ lại cả hai bên gia đình thì Diễm nhớ cha mẹ khóc cũng phải vậy thôi mà.

Diễm ngượng nghịu dạ nhỏ mà không trả lời gì cả. Cũng không biết Hùng đổi cách xưng hô từ lúc nào. Khi còn ở nhà, có chuyện muốn nói với Diễm, Hùng cứ xưng là cô Diễm và tôi, mà hai người cũng rất ít nói chuyện với nhau mặc dù Diễm thân với vú Năm là vậy. Mà lại còn bắt chước vú Năm gọi Diễm là Cung nữa chứ. Làm cho hai cô gái này hiểu lầm.

Rửa mặt thay đồ xong, Diễm theo Hùng đi ra một trong những cái quán cóc của những người Việt Nam ở trại Transit bày ra bán. Mọi người cũng đã tề tựu ở đây rất đông để uống cà phê và ăn sáng thay vì lên nhà ăn như tối hôm qua vì không ai có thể nuốt nổi những thứ đó. Hùng gọi cho Diễm một tô mì gói và một ly sữa nóng. Nhưng cô chỉ ăn được một chút và ráng uống hết ly sữa khi Hùng nài nỉ vì sợ cô không có sức đi cả ngày. Sau đó anh rời cô để cùng các thanh niên khác lấy hành lý ra và chất vào xe như ngày hôm qua.

Đoàn xe rời trại Transit từ lúc trời vừa sáng. Trên đường đi, Diễm thấy rất nhiều xe thật là ngộ. Nhìn phía sau thì có hai hàng ghế cho khách ngồi như xe lam ở bên Việt Nam, nhưng đầu xe thì lại giống xe hơi chở khách mà lại còn trang trí, sơn phết rất là sắc sỡ. Lúc còn ở trong thành phố, đoàn xe bus chạy chậm. Nhưng đến khi vào khu rừng núi rồi thì cả đoàn xe mở hết tốc độ, chạy thật nhanh mà lại còn nhiều cua quẹo làm mọi người trong xe cứ bị nghiêng hết bên này đến bên kia. Diễm phải lấy hết sức kềm cứng đôi tay lên thành ghế trước mặt mới không bị bắn qua hàng ghế bên kia. Rồi vì xe bị lắc xóc quá, cô bắt đầu bị say xe, ới đến là cả người. Mọi người xung quanh hầu như ai cũng bị như vậy cả, sắn xe đầy những vũng nước dơ. Hùng phải ôm cô lại để cô không bị xô theo chiều khi xe quẹo cua. Không còn gì trong bụng cả nhưng Diễm không thể nào ngưng

con say xe được. Cô không còn sức để tự ngồi một mình mà đành phải để cho Hùng ôm chặt, mặc kệ cả những vết dơ Diễm ói cả vào người anh. Thật đúng là một chuyến xe bão táp mà cô chưa bao giờ trải qua.

Xe vào đến trại Bataan vào khoảng một giờ trưa. Hùng phải dìu Diễm vào trong nhà tập trung sau đó mới đi lấy hành lý và xếp hàng để được bấm vào nhà ở. Diễm quá mệt nên không còn thiết gì đến nhà ở đâu nữa, cô ngồi dựa vào tường và nhắm mắt lại, để mặc mọi thứ cho Hùng lo liệu. Tuy nhiên cô cũng còn sức để mà ngạc nhiên khi thấy Hùng quá xốc vác và năng động. Ở nhà cô chưa từng thấy anh như vậy cả. Có lẽ tại vì cô ít quan tâm đến anh và cũng vì tính của anh nghiêm nghị quá nên cô không dám gần. Mãi đến khi Hùng đã đem chất hết hành lý lên xe và gọi cô đứng lên thì cô mới nhận thấy là anh đã làm xong hết rồi.

Trên đường đi, Hùng tranh thủ nói với cô:

– Anh bấm về vùng 10 . Tối qua nói chuyện với anh từ trong trại ra, anh ta nói số nhà này anh ta đã ở trước khi đi. Khi anh đi thì không có ai ở nữa. Vậy là hai anh em mình có thể ở mà không phải ở chung với gia đình nào khác. Anh ta cũng nói thêm là vùng này phần đông là những người O-đi-ghe nên họ sống với nhau rất có tình người hơn là những vùng đông người ODP , xảy ra đánh lộn, gây lộn hoai. Mà hoàn cảnh của mình thì ít ai soi mói càng tốt. Cung đừng có sợ gì hết. Mạ anh đã thương Cung như con thì Cung cũng là em gái của anh mà. Anh cũng biết là Cung coi anh như anh hai nên mới xưng là Cung với anh như tối hôm qua. Hai anh em mình sẽ đùm bọc với nhau mà sống nghe.

Diễm nghe Hùng nói như vậy thì cô tin anh ngay. Cô ngược nhìn anh mà nở một nụ cười tin tưởng. Hùng nghe tim mình nhói lên một cái. Anh biết anh vừa nói những lời không thật lòng mình, nhưng mà cô ngây thơ quá, trong sáng quá nên anh không dám nói thật là vì sao anh lại muốn cô cùng đi với anh sợ sẽ làm cho cô sợ hãi thêm. Anh tự nhủ trong lòng rằng, sau này qua một thời gian cô sống gần anh, anh sẽ từ từ tìm cách cho cô hiểu tình yêu của mình. Khi còn ở Việt Nam, anh cố gắng giữ một khoảng cách với cô vì anh biết tình yêu của anh là vô vọng, cô ở một địa vị cao hơn anh. Nhưng bây giờ, anh có thể hy vọng khi chỉ có hai người với nhau ở một xứ sở xa lạ. Mạ anh chắc cũng đã nhận biết được tình yêu của anh với cô nên lời trấn trối của bà trước khi nhắm mắt là khuyên anh thuyết phục mẹ Diễm cho cô đi cùng anh vì một tương lai tươi sáng hơn.

Chương 4

Đúng như lời Hùng nói, khi chiếc xe vừa dừng lại thì những người Việt Nam ở những căn nhà gần đường lộ đã chạy từ trong nhà ra và hỏi tít tít:

– Việt Nam mới qua hả? Ở vùng nào? Số nhà mấy?

Và họ đã sốt sắng chỉ nhà cho hai người cũng như phụ khiêng đồ đạc vào đến tận nhà. Vào đến nhà rồi thì những người ở gần cũng chạy qua hỏi thăm, đến khi biết chỉ có hai vợ chồng và đến ở nhà này qua lời giới thiệu của anh Toàn – người mà Hùng đã nói chuyện khi còn ngoài trại Transit thì sự tiếp đón của mọi người càng nồng nhiệt hơn. Người thì đem qua cho mấy lon gạo, vài hộp cá hộp để hai người có cái ăn trước khi được cấp phát lương thực, người thì khệ nệ khiêng vào trong bếp hai xô nước dùng đỡ cho đến chiều. Người thì hỏi Hùng đi mau lên kho để nhận lãnh mùng, mền, chiếu cho kịp giờ.

Đến khi Hùng vội vàng cầm hai cái thẻ IOM và đi theo người tình nguyện thì sự quan tâm của mọi người lại đổ dồn về Diễm. Một bà đem qua cho Diễm một ly nước trà nóng khi thấy vẻ mặt hốc hác của cô. Uống đi con, uống cho khỏe. Chắc là đi đường bị say xe dữ lắm phải không? Lại còn khóc đến nổi cặp mắt sưng vù lên kìa. Người thì đi vào sau bếp và hồ hởi reo lên: May quá, thằng Toàn đi còn để lại hết bếp lò, nồi niêu, chén đĩa lại đây nè. Bé Hà đâu, phụ chị nấu nồi cơm đi con rồi chạy về bên nhà lấy bó mồng toi, nấu luôn nồi canh cho tụi nó có cái mà húp chứ ăn cơm với cá hộp thì sao mà nuốt nổi.

Diễm như ngợp đi trước sự quan tâm của mọi người, cô lúng túng lên tiếng cảm ơn tất cả. Và cô cảm thấy bước đường đầu tiên xa gia đình của mình không đến nỗi đáng sợ như cô

tưởng tượng.

Vào buổi chiều, khi đã ăn uống dọn dẹp xong xuôi, Diễm bắt đầu mở khóa cái thùng nhôm hành lý của mình. Cô lặng người đi khi nhìn thấy mẹ đã sắp xếp vào đó thật đầy đủ đồ dùng cho cô, có cả một gói bột kết nướng sẵn để cô gội đầu nữa. Một lá thư xếp gọn nằm trên chồng quần áo. Cô cầm lên và mở ra:

Diễm con thương yêu nhất đời của mẹ!

Khi con đọc được lá thư này thì con đã thật sự rời khỏi vòng tay của mẹ rồi! Mấy tháng nay, mẹ đã phải nuốt nước mắt vào lòng, làm ra vẻ thật cứng cỏi để con yên tâm mà xa mẹ. Nhưng mà mẹ như đứt từng khúc ruột ra Diễm ơi! Mười mấy năm không hề xa con một bước mà bây giờ mẹ phải đứt nắm ruột của mình ra để cho con đi tìm tương lai tốt đẹp hơn. Mẹ đau lòng lắm nhưng mà vẫn phải để con ra đi thôi.

Xa mẹ, con phải tự mình lo cho mình. Phải nhớ giữ gìn sức khỏe. Trời lạnh, phải nhớ mặc áo lạnh cho ấm. Khi bệnh, phải nhớ uống thuốc cho mau hết bệnh nghe con. Làm việc gì, trước hết phải suy nghĩ cho thật kỹ. Và nhất là phải nhớ giữ mình, đừng vì một phút yếu lòng mà đánh mất đi cái quý giá nhất của người con gái, để phải ân hận về sau nghe con. Nhớ viết thư đều đặn về cho mẹ để mẹ có thể dõi theo từng bước của con đi. Hùng đã hứa với mẹ sẽ lo lắng cho con. Mẹ cũng rất tin tưởng nó. Mười mấy năm nay ở trong gia đình mình, nhân cách của nó thế nào, mẹ cũng hiểu được. Qua đến Mỹ, nếu cần, con cứ nói nó làm giấy tờ để hai đứa ly dị, nó đã hứa với mẹ rồi.

Ngày xưa, khi con còn nhỏ, đã mấy lần mẹ định ôm con đi vượt biên nhưng vì chữ hiếu, không ai sẵn sóc cho ngoại nên mẹ đành phải ở lại với hy vọng là rồi họ sẽ để yên cho con sống. Nhưng mà mẹ đã lầm. Cho con đi, mẹ có một niềm an ủi là con được đi bằng máy bay, không phải vất vả tìm cái sống trong sự chết như những người phải đi bằng ghe tàu.

Cứ nghĩ rằng con đi học xa, tạm xa mẹ trong vài năm. Sau này, khi Ngoại trăm tuổi già, con sẽ bảo lãnh cho mẹ qua. Mẹ con ta sẽ lại đoàn tụ như xưa, nha con. Mẹ tin con sẽ có đủ nghị lực mà sống xa mẹ. Nhớ kỹ những lời mẹ dặn và giữ gìn sức khỏe.

Hôn con gái yêu của mẹ ngàn cái.

Mẹ của con

Diễm thần thờ xếp lá thư của mẹ lại. Cô đã quá mệt để không thể suy nghĩ thêm gì được nữa. Thôi thì đành tùy theo số mệnh vậy. Hùng này giờ im lặng quan sát cô, lúc này anh

mới lên tiếng:

– Thôi theo anh sắp xếp chỗ ngủ, không thôi một lát họ tắt điện thì không thấy đường nữa bây giờ. Chuyện gì thì cứ để sáng mai tính tiếp.

Hồi chiều này, những người hàng xóm đã nói với cô rằng nước và điện ở đây họ chỉ mở theo giờ thôi nên mọi sinh hoạt phải tùy thuộc vào giờ giấc này. Cô chậm rãi trèo lên gác theo anh. Hùng nói:

– Anh để Cung ngủ ở trên gác này, ban ngày thì nóng lắm không lên được đâu. Nhưng ban đêm sau khi cúp điện thì cũng mát lắm, có thể ngủ được. Nếu nóng quá thì Cung xuống ngủ trên giường, anh xuống nằm đất cũng được.

Diễm nhỏ nhẹ trả lời:

– Dạ thôi, Cung ở trên này cũng được rồi.

Cô nhìn quanh, một bóng đèn trắng mắc ngang cửa sổ chia hai ánh sáng cho trên gác và dưới bếp. Ngay dưới bóng đèn là một tấm ván đóng hơi cao hơn sàn gác, cô có thể dùng nó như một cái bàn viết được nếu cô ngồi bẹp xuống sàn gác và bỏ hai chân thông xuống qua cửa sổ. Căn gác tuy nhỏ nhưng cũng sạch sẽ. Người ở đây khi trước chắc cũng là một người rất ngăn nắp lắm đây. Ở trên này cô có thể thoải mái hơn là ở dưới nhà khi mà cửa sổ và cửa ra vào cứ mở ra, ai đi ngang cũng đều nhìn vào được. Cũng may mà mẹ đã chu đáo bỏ theo cho cô một cái mền nhỏ, nếu không chắc hai người phải cắt đôi cái mền mượn của nhà kho vì họ chỉ phát cho hai người có một cái mùng, một cái mền và một chiếc chiếu.

Hùng giăng mùng cho cô xong liền bảo cô đi ngủ cho đỡ mệt. Anh đi xuống nhà, vẫn còn làm cái gì đó cho đến khi điện tắt đã lâu mà vẫn chưa ngủ. Cô biết anh vẫn còn thức qua ánh đèn dầu hắt lên trên gác từ cây đèn tự chế của những người hàng xóm tốt bụng cho mượn. Rồi cô cũng thiếp đi trong sự mệt mỏi.

Chương 5

Tuần lễ tiếp theo đó, cả hai đều rất bận rộn trong việc đi khám lại sức khỏe, đi test lớp, đi làm giấy tờ... Sinh hoạt trong nhà cũng đã ổn định, Hùng mua một cái thùng phuy cũ từ một người đi định cư bán lại để đựng nước. Lương thực cũng đã có tuy không thật là đủ. Những món hàng đem theo từ Việt Nam như tỏi, tôm khô, lạp xưởng cũng được Hùng bán đi cho Bác Ba hàng xóm để lấy tiền đi chợ thêm. Mỗi ngày vào khoảng 10 giờ sáng, mọi người lại tụ tập đi lấy thực phẩm sống từ nhà người trưởng building. Thường thì là cá, chia theo đầu người, riêng ngày thứ sáu có thêm chút thịt và thực phẩm được phát nhiều hơn cho cả hai ngày thứ bảy và chủ nhật. Gạo, nước mắm, dầu hôi thì phát một tháng một lần cũng theo đầu người trong hộ. Có một người đã khuyên Hùng và Diễm như thế này: Hãy tận hưởng hết những ngày tháng ở đây. Các bạn không phải lo lắng gì cả, mặc dù có hơi thiếu thốn một chút nhưng đồ ăn thức uống mọi thứ đều đã có Cao Ủy Ty Nạn lo cả. Mình chỉ có ăn ở không và đi học. Sau này khi qua đến đất Mỹ bận rộn vì kinh tế, vì hội nhập vào đời sống mới, các bạn sẽ thấy quý về những ngày ăn không ngồi rồi như thế này.

Diễm cũng đã kịp làm thân với bé Hà, con gái của Bác Ba. Cô được cô nhỏ kể cho nghe nhiều chuyện ở trại tỵ nạn này nên cũng hiểu được đôi chút về đời sống trong trại. Gia đình bé Hà thuộc vào diện lão làng ở đây do đã phải ở trên hai năm rồi vì Bác Ba gái bị yếu phổi làm cả gia đình phải bị uống thuốc ngừa lao mà mãi vẫn chưa được sắp xếp chuyển bay. Gia đình họ có một sạp nhỏ bán tỏi, ớt, tôm khô, lạp xưởng, mì gói, và rau cải mua lại từ các vườn rau tự chế của người tỵ nạn ở quanh đây. Có lẽ việc buôn bán rất

phát đạt nên Diễm không nghe Bác Ba phàn nàn về việc chậm đi định cư. Nhỏ hơn Diễm chỉ có 4 tuổi nhưng bé Hà khôn lanh hơn cô rất nhiều. Nhiều chuyện bé Hà kể cô cứ tròn mắt lên mà nghe, và vô tình bé Hà cũng cho cô được nhiều lời khuyên quý báu để cô có thể nghe theo trong những tháng ngày mới mẻ này.

Cuộc sống ở trại ty nạn này thật nhộn nhịp suốt từ sáng sớm đến chiều tối. Tiếng trẻ em đùa giỡn, tiếng người nói chuyện, la lối, tiếng những người Phi bán hàng rong vào buổi chiều làm cho các dãy nhà lúc nào cũng ồn ào. Diễm thấy đời sống cũng không khác hơn so với bên nhà là mấy. Cũng có tiếng gà gáy, chó sủa từ xóm Phi ở dưới đồi kia, cũng mùi xào nấu thức ăn vào mỗi trưa, mỗi chiều, rồi vườn rau tự tạo của mỗi nhà, và hình như nó không là sở hữu của một cá nhân nào cả. Người ra đi định cư trước để lại cho những người đến sau tiếp tục vun trồng và tưới tắm. Khi cần, hàng xóm có thể hỏi xin hay mua một vài đồng peso cho bữa cơm của gia đình. Và đôi khi cũng có tiếng ồn ào của những đám người nhậu say gây gổ với nhau.

Cô thích thú quan sát những sinh hoạt chung quanh mình rồi mỗi tối lại kể cho Hùng nghe những chuyện ban ngày và nhận xét của mình. Anh hay cười chọc cô là công chúa mới ra khỏi tháp ngà nên cái gì cũng thấy lạ. Cô đã thân hơn với anh, đã có tiếng cười đùa trong những bữa cơm giữa hai người. Nhưng cứ đến tối, khi trời mát hơn một chút là cô lại rút lên gác, ngồi viết thư cho mẹ. Cô chăm chỉ làm việc đó như là một cách tự an ủi rằng mẹ vẫn ở bên cô vậy. Rồi sáng hôm sau, anh lại thấy cô xuống nhà với cặp mắt hơi đỏ và năn nỉ anh dẫn cô đi Bưu Điện gửi thư cho mẹ. Chỉ mới có một tuần mà cô đã đi gửi thư đến 3 lần. Anh không thể ngăn cô được mặc dù nó ảnh hưởng đến ngân sách của hai người.

Thêm một tuần trôi qua nữa, trong khi chờ đợi khóa học mới khai giảng anh đã dẫn cô đi thăm hết mọi nơi trong vùng mặc dù để tiết kiệm anh cứ đưa cô đi bộ từ chỗ này đến chỗ khác vừa để cô vui nỗi nhớ nhà vừa muốn cô tiếp xúc và làm quen với cái trại này. Trại Bataan có 10 vùng tất cả, nhưng chia thành 2 khu vực. Khu vực vùng trên với các dãy nhà vùng 1, 2, 3, 4, 5 và 6, và vùng dưới với các dãy nhà vùng 7, 8, 9, và 10. Có hai cái chợ trong trại là chợ vùng 2 và chợ vùng 7, trong đó chợ vùng 2 đông đúc và nhiều hàng hóa hơn. Muốn đi chợ này cũng như để lên các vùng 1, 2, 3, 4, hai người phải đón xe pesos để đi. Đây là loại xe của người Phi chế biến lại, gồm một chiếc xe gắn máy, có gắn thêm một cái thùng xe ở bên hông, chở được khoảng 4 hoặc 5 người nếu người lái xe

tham lam muốn đeo thêm một người sau lưng anh ta nữa. Vì đi đến đâu, gần hay xa, mỗi khi lên xe là phải trả một đồng peso nên người tỵ nạn đặt luôn cho nó là xe peso . Dân ODP, chủ yếu là những người con lai và gia đình của họ thì tập trung nhiều ở các vùng này. Còn dân O-đi-ghe là cách nói vui của người tỵ nạn để chỉ những người vượt thoát bằng thuyền thì lại tập trung nhiều hơn về vùng 7 đến vùng 10 . Có nhiều dân ODP ở lẫn lộn trong các vùng này nhưng tuyệt đối không có người O-đi-ghe nào lại ở trên vùng trên cả. Còn có 2 vùng chỉ có trong cách gọi của mọi người là vùng 11, chỉ xóm nhà Phi dưới đồi ở kế bên vùng 10 mà người tỵ nạn hay xuống để xem video, cả lãnh mạnh lẫn không lãnh mạnh và để mua beer lên và vùng 12 là nghĩa địa. Trong trại có cả Nhà thờ Công Giáo, nhà thờ Tin Lành, có cả một ngôi đền Angkhongr Vat thu nhỏ, và một chùa Phật Giáo có phong cảnh nhìn xuống thung lũng rất sâu bên dưới, tuy rớt xuống là chết người nhưng rất đẹp. Rồi còn vườn xoài nối giữa hai vùng trên và dưới, và một con suối mà người Việt hay tổ chức đi picnic tuy rất nguy hiểm vì phải đi đông người để tránh sự trấn lột của những người Phi bản xứ.

Vì nắng rất gắt vào ban ngày nên người Việt ở đây, dù nam hay nữ cũng đều đi ra đường với cây dù trên tay. Anh cũng đã mua được cho cô một cây dù. Đi với cô, anh hay dành phần cầm dù che cho hai người mặc dù cô có vẻ ngượng khi thấy người ta cứ chăm chăm nhìn vào họ. Cô không biết là hai người đi với nhau trông rất là đẹp đôi. Cô trông thật dịu dàng và dễ thương với mái tóc xõa dài, với làn da hồng lên vì nắng, với chiếc miệng thật tươi lúc nào như cũng muốn cười và đôi mắt đen to ngơ ngác.

Còn anh thì cao và với khuôn mặt lai Tây Phương của mình cũng làm không ít các cô đi ngang phải ngoái cổ lại nhìn. Anh cảm thấy thật là hạnh phúc khi đi cùng với cô trước con mắt chiêm ngưỡng của mọi người, một điều trước đây anh chỉ dám mơ ước mà thôi. Vì cô, anh sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện chỉ để cho cô luôn cảm thấy bình yên và hạnh phúc. Nhưng còn cô, không biết cô có cảm nhận được tình yêu của anh không nhỉ?

Rồi cũng đến ngày khóa học mới khai giảng. Khi cầm tờ giấy báo trên tay, cô mới biết là anh được nhận vào lớp AT (Assitant Teacher), không biết anh học tiếng Anh từ bao giờ mà giỏi như vậy, chẳng bù cho cô, sinh ngữ chính của cô lúc học ở Việt Nam là Pháp văn nên cô không biết một tiếng Anh nào hết, nhưng cũng được xếp vào lớp C. Giờ học của hai người cũng khác nhau. Vì anh là AT nên sẽ đi thông dịch 4 buổi sáng cho các lớp dạy người tỵ nạn về đời sống ở Mỹ, còn một buổi chiều thì đến khu trường dành cho AT để

được chuẩn bị cho việc thông dịch vào tuần sau . Còn cô thì đi học buổi chiều, và buổi sáng thì phải đi làm thiện nguyện khoảng 2 tiếng cho thư viện. Khu trường cho AT nằm gần kế chợ vùng 7 nên anh có thể đi bộ. Còn cô thì phải đón xe bus đi lên vùng trên để học hai ngày về văn hóa Mỹ còn hai ngày cô cũng đi bộ đến trường học ESL gần khu chợ vùng 7. Cách bố trí và phân vùng học ở trại thật ngộ, những dãy trường nằm lẫn trong dãy nhà dân, người vùng trên phải đi xe bus xuống học ở vùng dưới và ngược lại. Đi học thì có xe bus đưa đón. Có lẽ đó là dụng ý của Cao Ủy Tỵ Nạn để cho người tỵ nạn quen dần với cách sống bên Mỹ và cả cách biết chờ đợi xếp hàng lên xe bus nữa chẳng? Cứ đến gần giờ đi học, nhìn hàng dãy người với đủ màu sắc quần áo, dù che nắng trên tay xếp hàng rồng rắn chờ đến lượt lên xe bus trông thật vui mắt.

Buổi sáng, sau khi đi làm thiện nguyện về, cô lãnh thức ăn, lo cơm nước rồi ăn cơm trước để đi học vì anh thường về sau khi cô đã rời nhà khoảng 30 phút. Chiều về, anh lo phần xách nước đổ vào thùng phuy, lo tưới cho vườn rau anh tự tạo được sau nhà và nấu cơm chờ cô. Trong bữa cơm chiều, cô lại tíu tít kể cho anh nghe về những chuyện ban ngày. Sau đó anh giúp cô học thêm tiếng Anh, để nâng cao thêm trình độ Anh ngữ, chuẩn bị cho bước đường vào đại học của cô sau này. Rồi cô đi lên gác, bắt đầu công việc viết thư của mình. Ngày thứ bảy, chủ nhật, anh và cô lại dắt nhau đi lang thang đến các cảnh đẹp trong trại. Mọi chuyện cô đều nhất nhất làm theo lời khuyên của anh. Càng ngày cô càng có một cảm giác thoải mái, bình an khi ở bên anh và thấy anh thật gần gũi với cô. Cô cảm thấy thật hạnh phúc như khi còn ở nhà vậy.

Chương 6

Một buổi chiều đi học về, bé Hà báo cho cô biết có hai lá thư đang chờ cô nhận lãnh ở

văn phòng vùng 10 . Cô vội vàng chạy ngay lên để lãnh. Một lá thư là của mẹ cô. Cả tháng nay, tuần nào cô cũng nhận được thư của mẹ, mẹ cũng siêng viết thư cho cô như lời hai mẹ con đã hứa với nhau. Còn một lá, cô thật ngạc nhiên khi nhìn tên người gửi: Huỳnh Thanh Nguyên. Trời ơi! Cô thật không ngờ là Nguyên lại viết thư cho cô. Nguyên học cùng lớp với cô tuy lớn hơn cô 2 tuổi vì học trễ, mẹ Nguyên cũng có một sạp vải gần mẹ cô ở chợ Biên Hòa. Cô và Nguyên cũng đã có một tình cảm sâu đậm hơn tình bạn qua những lần hai người đi học thêm với nhau, cũng như cô đã hơn một lần nhận lời mời của anh vào quán uống nước tâm sự. Nhưng cả hai vẫn giữ được một tình cảm học trò, hẹn nhau đến ngày cùng vào Đại Học và đi học ở Sài Gòn. Nhưng rồi, chuyện ra đi mau chóng sau khi cô thi xong tốt nghiệp, nỗi khổ tâm không dám từ giã Nguyên vì nghĩ rằng cô đã phản bội Nguyên khi làm giấy hôn thú với Hùng. Những ngày gần đây, cô cũng có nhớ nhiều về Nguyên và những kỷ niệm học trò của hai người, nhưng cô lại cố gắng quên đi vì nghĩ rằng ngày về của cô còn xa quá, tương lai cũng không biết ra sao nên cô không muốn gửi thư liên lạc với Nguyên. Chắc là Nguyên đã năn nỉ xin mẹ cô địa chỉ của cô đây.

Chiều đó, cô vội vàng ăn cơm và dọn dẹp xong liền rút ngay lên gác, bỏ cả buổi học như thường lệ với lý do muốn đọc thư mẹ...Thư Nguyên gửi cho cô thật nồng nàn, đầy cả những lời yêu đương và trách móc:

Diễm yêu của anh,

Anh thật sững sờ khi biết Diễm đã cách xa anh cả một đại dương mà không một lời từ giã. Gần hai tháng nay, anh tìm mọi cách mà không gặp được Diễm. Hỏi bác Thanh thì bác nói em đi về Nội để nghỉ ngơi, đến nhà tìm em thì thật sự em không có ở nhà. Nhưng rồi anh được tin qua các bạn nói rằng em không dự thi Đại Học. Anh như muốn điên lên khi em như biến mất khỏi nơi này vậy. Cho đến cách đây mấy ngày, khi đi lấy hàng với ba dượng của em, tình cờ ông làm rơi ra lá thư của mẹ em nhờ ông đi Bưu Điện ở Sài Gòn gửi qua cho em, và anh đã năn nỉ dượng em cho biết sự thật thì mới biết em đã ra đi rồi. Chắc là thấy sự đau khổ tột cùng của anh nên ông đã cho anh địa chỉ của em khi anh hỏi xin ông.

Sao thế Diễm ơi? Anh đã rất buồn khi em ra đi không lời từ giã. Anh đã cố gắng nén lại tình cảm của mình, chờ đến ngày hai đứa thi xong để nói rằng Anh yêu em , nhưng bây

giờ thì em đâu còn bên anh để nghe anh ngỏ ý nữa. Anh cứ tự an ủi rằng chắc em có một lý do thật chính đáng để ra đi như vậy. Nhưng anh không thể tin rằng mối tình của anh đã thật sự chấm dứt. Nếu như em cho anh biết, anh sẽ không ngăn cản em đâu mà anh đã có được một cơ hội để nói lời yêu em và hai đứa sẽ nói được lời thề thốt với nhau trước khi em lên đường rồi. Anh vẫn và sẽ mãi mãi yêu em, Diễm ơi. Anh cũng cảm nhận được rằng em cũng có chút tình cảm với anh, phải không Diễm?

Diễm ơi, hãy nhận lời tỏ tình của anh và hãy cho anh biết em cũng yêu anh. Anh sẽ chờ từng giây từng phút cho đến khi anh nhận được thư của em. Anh không ngại sự xa cách đâu Diễm ơi, chỉ cần em hứa với anh là xa mặt nhưng không cách lòng là anh sẽ chờ em, chờ đến khi nào em về, và hai đứa mình sẽ đoàn tụ, dù ngày đó sẽ đến trong mười năm hay 20 năm nữa. Em có hiểu được tình yêu của anh đối với em không Diễm. Vâng em, anh đã thu lại bài hát Giáng Ngọc mà có một lần vào quán, anh đã để ý em lắng nghe thật say mê. Anh biết là em rất thích bài này nên anh đã thu lại chỉ mỗi một bài này cho cả cuộn băng và anh mở nghe cả sáng, cả chiều, cả tối để nhớ đến em đó Diễm ơi. Và em biết không, có một lần, em chép dùm anh bài học lịch sử khi anh nghỉ học, anh đã đem nó bỏ vào khung kiếng treo trong phòng, nhìn nó mà tưởng tượng đến khuôn mặt của em. Anh đang nâng niu từng kỷ vật của em mà anh có được. Hãy gửi cho anh một tấm hình của em nha Diễm.

Và ngày hôm qua, khi anh đến thăm cô Lộc, cô giáo dạy thêm môn Hóa của tụi mình để báo tin anh đã đậu vào Đại Học Kinh Tế, cô hỏi thăm em đâu, và anh đã khóc khi nói với cô rằng em đi rồi. Con trai mà khóc như vậy thì yếu quá phải không Diễm, nhưng anh thật sự không kiềm được sự nhớ thương của anh với em...

Thôi anh tạm ngừng bút đây nghe Diễm. Hãy hồi âm cho anh và nhận lời anh nhé. Lúc nào em cũng ở bên anh, dù em đã thật sự đi xa. Và hãy cho phép anh được hôn lên môi của em thật say đắm.

Nhớ thương em thật nhiều.

Nguyên.

Diễm run rẩy áp lá thư vào ngực. Cô cảm thấy cả người nóng bừng lên như được chính Nguyên hôn lên môi mình vậy. Rồi cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên môi như muốn biết cái cảm giác hôn nhau như thế nào. Trời ơi, tình yêu của Nguyên thật là nồng nàn, anh ấy đã yêu mà không cần biết cô có đáp trả hay không và yêu mà không cần

biết đến người yêu của mình cách xa hàng ngàn cây số. Cô thật sự có điểm phúc khi được yêu như vậy.

Rồi Diễm lấy ngay giấy viết ra để viết thư trả lời cho Nguyên. Cô mê mải viết xuống những tình cảm của mình cho đến khi điện đã tắt, cô phải thắp đèn lên để tiếp tục bức thư. Thật khuya lắm, Diễm mới viết xong. Cô dán lại bức thư, đề địa chỉ để đến sáng mai đem đi gửi. Đến khi nằm xuống gối, cô mới sực nhớ ra là cô đã không hề mở đến lá thư của mẹ, một việc mà bao giờ cô cũng làm với tất cả háo hức và mong đợi. Cô thậm chí xin lỗi mẹ, tự hứa sẽ thức sớm vào ngày mai để đọc thư và trả lời thư mẹ luôn. Và Diễm thiếp ngủ đi với một ý nghĩ rằng từ nay, ngoài mẹ cô ra, còn có một người con trai khác rất yêu cô và đang mong chờ ngày về của cô.

Chương 7

Học được 3 tuần, khóa học lại phải tạm nghỉ vì những ngày nghỉ lễ Giáng Sinh và Năm mới. Thầy cô người Phi và nhân viên văn phòng được 2 tuần nghỉ lễ, còn học sinh thì phải nằm nhà và cảm thấy thật bức bối khi không được kết thúc sớm và lên đường đi định cư nhanh như những khóa trước. Diễm đã làm quen được với nhiều bạn mới, cũng như Hùng cũng được nhiều anh chị AT khác và những học sinh của những lớp anh làm thông dịch đến nhà chơi. Cuộc sống của hai người bạn rộn hơn. Hùng thật sự bức mình khi những buổi tối anh không được cận kề bên Diễm mà phải lịch sự tiếp đãi bạn bè và trong lòng cứ mong mọi người mau ra về. Không hiểu sao mà khách khứa cứ đến nườm nượp, cả ban ngày lẫn ban đêm. Diễm như không bận tâm về sự bận rộn này của Hùng. Cô cứ tiếp tục cách sống của mình như trước, cả ngày cô và bé Hà cứ quẩn quýt với nhau, không thì hai chị em rủ nhau đi chợ, hoặc là cô được bạn bè rủ đi chơi hết nhà đứa bạn

này đến đưa bạn khác trong thời gian rỗi rảnh này. Nhiều buổi tối, Hùng như muốn điên lên, muốn đuổi hết bạn bè đi khi mà anh ngồi tiếp chuyện với bạn bè dưới nhà mà mắt cứ ngược nhìn lên đôi chân thon thả của cô đang bỏ xuống từ trên gác, cứ bình thản đu đưa khi cô đang học bài hay viết thư cho mẹ mà không hề biết rằng anh đang rất muốn được ngồi sát bên cô, để chỉ bài vở cho cô mà mũi cứ mở tối đa để hít thở hương tóc của cô đang sát bên mình. Tuy nhiên anh được niềm an ủi là không có một người bạn trai nào đến tìm cô một mình hết, tuy không ít những lần anh bắt gặp cô cứ mơ mộng và mỉm cười một mình như đang thả hồn vào một cõi tình yêu nào đó. Đã rất nhiều lần, anh muốn thổ lộ tình yêu của mình với cô nhưng rồi anh kìm lại được. Đây chỉ mới là chặng đường đầu tiên của hai người. Còn bao nhiêu là khó khăn trước mắt khi đến Mỹ. Anh phải làm hết sức mình để tạo dựng cho cô một cuộc sống thật đầy đủ để cô không phải hối hận khi nhận lời anh.

Có một lần anh rất là giận cô khi cô bạn Lynn cùng lớp với cô đến chơi và để ý đến anh. Vì trong các lớp học, cô giấu đi mối quan hệ của cô và anh mà chỉ nói là hai anh em cô đi cùng với nhau. Cô hồn nhiên làm mai cho cô bạn khi nghe cô ta tỏ ý khen anh đẹp trai và muốn làm quen với anh. Khi Lynn đến chơi, cô rủ anh cùng nói chuyện và khi Lynn gợi ý muốn đi uống nước, cô vội vàng lên tiếng nhờ anh dẫn Lynn đi trong khi cô muốn ở nhà lấy cớ là đang nhức đầu. Vì cũng vì muốn dò xét tình cảm của cô với anh, anh đã mời Lynn đi uống nước. Nhưng rồi anh hối hận ngay với quyết định của mình khi trên đường đi, cô Lynn này đã bạo dạn nắm tay anh và khi vào quán nước lại chủ động ngồi sát vào anh. Đến khi đưa cô ta về xong, anh lại càng tức hơn nữa khi thấy cô vẫn bình thản, còn nheo mắt chọc anh:

– Hai người tình tứ quá há, Cung thấy hết rồi. Lại còn đi đến gần giờ cúp điện mới chịu về.

Anh nổi nóng quát lên với cô:

– Cung dẹp ngay cái trò này đi nghe. Lần sau đừng có kéo anh vào, anh không có thích đâu. Cô bạn của Cung chưa tới đất Mỹ mà đã bạo dạn qua mức rồi.

– Ô! Sao anh lại nổi nóng với Cung vậy? Anh không thích thì thôi. Tại Cung thấy Lynn cũng là Mỹ lai như anh, hai người cũng xứng đôi nên Cung mới giới thiệu đó chứ. Mà nó làm sao mà anh bảo là bạo? Lynn là Mỹ lai nên nó rất tự nhiên, bộ anh không thích nó vì

vậy sao?

– Cung sống với anh hồi nào đến giờ mà không biết anh thích ai sao? Bản tính của cô ta không có hợp với anh đâu.

Nhìn về mặt ngơ ngác của cô, anh đành dịu giọng:

– Thôi đi ngủ. Từ rày về sau đừng có tài khôn như vậy nữa nghe chưa.

Sau đó mấy ngày, anh làm ra vẻ tình cờ hỏi cô:

– Diễm này, trong lớp bộ không có anh chàng nào để ý Cung sao mà anh không thấy có ai đến tìm Cung vậy?

– U, cũng có đó chứ, nhưng Cung nói là anh Hai của Diễm khó lắm, Diễm không bảo đảm là mấy người tới được hoan nghênh đâu nghe, bị đuổi về ráng chịu. Lại thêm nhỏ Lynn nói vô là anh Hai của Diễm nhìn đẹp trai nhưng hay quạu và lạnh như cục đá làm tụi nó cũng rét. Với lại Cung cũng không thích được bắt bớ đâu nghe, còn phải qua Mỹ và học hành nữa. Tình ty nạn đâu có bền đâu.

– Vậy nói thiệt cho anh nghe, hồi ở bên nhà em đã có ai để ý chưa?

– Cái anh này kỳ, người ta mới vừa học xong mà. Học gần chết, còn dám để ý gì nữa chứ!

Im lặng một lát, Diễm hỏi lại anh:

– Anh Hùng có biết Nguyên không? Nguyên mà có mẹ có sạp vải gần mẹ Cung đó?

– A, anh chàng Nguyên học cùng lớp với Cung đó hả? Biết chứ, đi lấy hàng chung với anh hoài mà.

– Anh thấy Nguyên ra sao?

– Sao bây giờ lại hỏi anh? Hắn có vẻ ngoài cũng đẹp trai lắm đó. Nhưng tính tình thì... có vẻ là sẵn sàng làm tất cả để đạt đến mục đích của mình. Ê, sao có vẻ quan tâm quá vậy? Để ý đến hắn à?

Bỗng nhiên anh cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ, nhưng khi Diễm đỏ mặt la lên:

– Anh này kỳ, người ta chỉ hỏi vậy thôi mà hỏi lại cả một tràng. Chỉ là bạn học thôi mà, Nguyên cũng có viết thư hỏi thăm Cung nên Cung hỏi anh có biết Nguyên không vậy thôi.

thì anh không lo lắng nữa. Chắc chỉ là mối tình học trò thôi, mà bây giờ hai người ở xa nhau như thế này thì chắc chắn là không thành rồi. Ai chứ cái anh chàng Nguyên này không hiếm các cô gái say mê vì cái vẻ ngoài đẹp trai, chắc gì lại để ý đến Diễm chứ...

Và cuộc sống của hai người cứ theo nếp cũ khi trường học mở cửa lại. Cả hai đã cùng qua 8 tuần học tiếng Anh và học văn hóa Mỹ. Tiếng Anh và văn phạm của Diễm ngày càng khá lên, bây giờ anh đang khuyến khích cô tập nói bằng tiếng Anh với anh khi ở nhà. Anh cũng mượn được nhiều sách từ thư viện AT cho cô đọc. Mục đích của anh là muốn cô sẽ hội nhập thật mau khi đến Mỹ, mà ngôn ngữ sẽ là trở ngại lớn nhất nên anh tranh thủ trau dồi cho cô càng nhiều càng tốt.

Trong những ngày ở trại, anh đưa được cô ra Manila và đến biển Morong ở gần đó khi trường AT tổ chức cho mọi người đi tham quan. Cô đã nắm lấy tay anh khi đi trên đường phố đông người ở Manila và đã dựa đầu vào vai anh mà ngủ say trên đường về. Một ngày tắm biển đã cho cô một nước da rám hồng và trông cô thật khỏe mạnh vui vẻ hẳn ra. Anh thật mừng khi thấy cô vui vẻ như vậy. Ít nhất anh đã thực hiện được một phần lời hứa của mình khi làm cô vui bớt nỗi nhớ mẹ và sống hạnh phúc như thế này.

Chương 8

Thấm thoát rồi cũng gần đến ngày rời trại. Hùng và Diễm đã trải qua một Giáng Sinh, Năm mới và Tết Việt Nam trên đất Phi này. Mẹ cô nhân có người quen cũng từ Việt Nam đến trại này nên đã gửi cho hai người chút ít mứt me, mứt măng cầu và hạt dưa. Lại có người Việt ở đây nấu bánh chưng bán kiếm thêm tiền nên cô cũng qua một cái Tết đầu tiên xa gia đình với đầy đủ mứt, bánh chưng, thịt kho, dưa giá. Chỉ còn một tuần nữa là khóa học 6 tuần WO (khóa học giới thiệu về những việc làm ở Mỹ) chấm dứt. Mọi người đang tít tít chuẩn bị hành trang cho ngày lên đường vào đất Mỹ. Một tuần hai lần đều có danh sách của những người được sắp xếp chuyến bay và ngày lên đường. Vì không có thân nhân bảo lãnh, hai người đều không thực sự chuẩn bị vì không biết mình sẽ về đâu.

Hai tuần sau, tên anh và cô cũng có trong danh sách rời trại vào tuần sau đó, và hai người được một hội Tin Lành bảo lãnh về một tiểu bang ở miền Bắc. Anh đã đến thư viện, tìm tài liệu để đọc và biết trước về nơi sẽ đến. Thành phố này có vẻ ít hỗn loạn hơn so với tiểu bang California hay những nơi đông người Việt sinh sống khác và việc làm có vẻ cũng ổn định hơn. Hai người cũng tất bật cho việc gói ghém hành lý, thu dọn lại nhà cửa cho những người đến sau. Thật may mắn là cô vẫn còn giữ được hơn phân nửa số dollar mà mẹ đã bọc theo cho cô. Cô không lo nghĩ gì đến nơi ở mới mà chỉ lo làm sao có tiền để mua tem gửi thư về cho mẹ cô và Nguyên. Hành lý của cô bây giờ nặng thêm hơn với những lá thư của mẹ cô và Nguyên gửi. Cô đã không chịu đốt đi khi rời khỏi nơi này mà nâng niu từng lá một. Còn hành lý của anh thì có phần ít hơn so với lúc từ Việt Nam đi vì không còn những ký tời, tôm khô, lạp xưởng nữa. Nhờ vậy mà cô có thể kè một phần hành lý của mình qua bên anh. Hai người cũng đã bán lại cái thùng phuy đựng nước, hai cái thùng nhôm hành lý đem theo từ Việt Nam và mua hai cái túi đựng hành lý thay vào cũng như đổi được từ tiền peso ra thêm được 30 dollar, tăng thêm vốn liếng của họ đến đất Mỹ là 130 dollar trong túi. Chẳng đường cuối cùng này, Diễm không còn thấy sợ hãi như chẳng đường trước nữa. Cô đã có anh đồng hành, chở che và lo lắng cho mình. Diễm tin chắc rằng với nghị lực của anh, cô có thể nương theo anh mà bước đi không sợ gì cả.

Rồi ngày lên đường cũng đến, cô đã khóc sụt sùi khi chia tay với bé Hà. Gia đình của Hà cũng sẽ rời khỏi trại vào tuần sau, cả hai đã trao đổi địa chỉ cho nhau, nhưng cô biết rằng rồi đây sẽ rất khó có cơ hội gặp lại khi đến Mỹ. Bạn bè của cô và của anh cũng ra tiễn, địa chỉ trao đổi qua lại như bướm bướm với lời hứa hẹn sẽ cố gắng giữ liên lạc với nhau. Xe từ từ lăn bánh rời khỏi trại, cô nhìn qua làn nước mắt như cố ghi lại lần cuối cảnh tượng của trại, tay cô bắt giắc nắm lấy tay anh và bàn tay còn lại của anh quàng qua ôm vai cô như muốn cho cô thêm sự an tâm cho cuộc lên đường này.

Hai người đến nơi định cư vào những ngày đầu tháng tư. Đã vào cuối mùa xuân rồi nhưng không khí vẫn còn khá lạnh với những người lần đầu tiên đến từ xứ xích đạo này. Hội Tin Lành ở đây đã mướn sẵn cho hai người một căn apartment rẻ tiền với tiền mướn trả trước trong 3 tháng. Trong nhà cũng có sẵn một số đồ cũ do giáo dân nhà thờ đem đến như một cái giường cũ với mền gối, một cái bàn ăn với hai cái ghế và một cái sofa nhỏ. Cũng có một chút ít thức ăn để sẵn trong tủ lạnh, dụng cụ nhà bếp và quần áo ấm cũ.

Nhưng khi đưa lên để ngắm thì mọi người cười bỏ ra vì nó quá thùng thình với cô. Thấy vậy bà mục sư hứa sẽ dẫn cô đến Goodwill để tìm cho cô vài bộ đồ cũ vừa với vóc người của cô. Hai ông bà mục sư tỏ ra vui mừng vì họ có thể hiểu được tiếng Anh khá thông thạo so với những người trước đây, tuy nhiên khi nói thì vẫn phải lập đi lập lại vài lần, đôi khi phải viện trợ cả đến tay chân và giấy viết để làm cho hai ông bà có thể hiểu được. Sau khi hai ông bà mục sư ra về và hẹn ngày mai sẽ đến đưa họ đi làm giấy tờ, anh mau chóng sắp xếp chỗ ngủ cho hai người, ưu tiên cho cô ở trong phòng, còn mình thì chiếm chỗ ở ghế sofa. Cô thích thú đi khám phá, tập làm quen với những tiện nghi trong nhà và reo to lên khi phát hiện ra một chai nước mắm trong nhà bếp:

– Anh Hùng ơi, vậy là mình sống được rồi. Cung cứ sợ sẽ không có nước mắm để kho thịt cá. Ông bà mục sư này người Mỹ nhưng thấu hiểu dân Việt Nam mình quá xá đi.

Anh bật cười trước vẻ hỷ hửng của cô:

– Những chuyện quan trọng khác không lo như đi tìm việc làm, tìm trường học... mà chỉ lo không có chai nước mắm. Cung thiệt là...

– Ý, những chuyện đó có anh lo rồi, Cung chỉ việc làm theo anh thôi. Còn chuyện nấu nướng bếp núc này là của Cung chứ bộ.

Nghe cô nói, anh cảm thấy sung sướng vô cùng. Cô xử sự như một người vợ Việt Nam đảm đang, chỉ biết lo lắng việc nội trợ trong nhà mà giao phó những việc lớn cho người đàn ông là trụ cột của gia đình gánh vác.

Rồi anh cũng nhanh chóng tìm được việc làm ở một hãng tiện do lời giới thiệu của ông mục sư. Còn cô thì trong lúc chờ đợi trường học khai giảng vào mùa thu, cũng đòi đi làm để phụ với anh. Mặc dù khi đến Mỹ, cô mới 19 tuổi, vẫn còn đủ tuổi đi học High School nhưng cô không muốn phí thời gian của mình mà muốn vào học ở Đại Học Cộng Đồng liền. Bà mục sư sắp xếp cho cô công việc làm ở một tiệm bán bánh cho đến khi cô vào học toàn thời gian trong trường thì sẽ chuyển qua làm hai ngày cuối tuần. Hai người tìm mua được một chiếc xe cũ nhưng còn tốt do một giáo dân bán rẻ lại cho với toàn bộ tháng lương đầu tiên của cả hai.

Chương 9

Cuộc sống dần dần đi vào ổn định. Anh và cô đều tất bật quay cuồng với việc làm và việc học của họ. Qua công việc ở tiệm bánh, cô đã nhanh chóng hoàn thiện được cách đối thoại của mình, tuy vẫn còn phải quơ tay quơ chân trong một vài dịp. Hùng đi làm vào ban ngày và ghi danh học ở Đại Học Cộng Đồng vào ban đêm. Anh muốn gấp rút hoàn tất được chương trình học ngắn hạn để có thể tìm được một việc làm tốt hơn. Cho nên anh rời nhà từ lúc còn tờ mờ sáng và đến khuya mới về đến nhà. Diễm thì cũng ghi danh vào học ban ngày ở Đại Học Cộng Đồng, cô cũng gặp khó khăn cho các lớp học của mình, nhưng với sự chăm chỉ và cố gắng hết sức mình cô cũng vượt qua được và được điểm cao.

Hơn một năm sau, Hùng lấy được bằng Drafting và được nhận vào làm ở một hãng lớn với giờ giấc và công việc nhẹ nhàng hơn cũng như tiền lương khá hơn rất nhiều. Cuộc sống hai người giờ đây được thoải mái hơn về tiền bạc, họ dọn vào một apartment khang trang với hai phòng ngủ. Anh vẫn tiếp tục đến trường vào buổi tối, mục đích của anh là phải lấy cho được bằng kỹ sư. . Cả hai đều đã chuyển trường vào học ở University. Vì kinh tế đã khá hơn, nên anh bảo Diễm hãy nghỉ làm và dành hết thời gian cho việc học. Mơ ước của cô là trở thành một dược sĩ và anh cũng khuyến khích cô nên chọn ngành này vì rất phù hợp với người con gái Việt Nam.

Vì ở một nơi không đông người Việt Nam nên có không ít các chàng trai Việt Nam đến làm quen và kết thân với cô. Nhưng đối với họ, cô lịch sự tiếp chuyện nhưng lúc nào cũng giữ một khoảng cách mà không một chàng trai nào có thể vượt qua được. Vô hình

chung, Hùng trở thành một mẫu người lý tưởng để cô so sánh cho người yêu của mình. Quen ai, cô cũng nhận thấy rằng họ không có một điểm nào hơn được Hùng cả. Ngay cả Nguyên, khi nghĩ về anh, cô cũng tự cho rằng Nguyên giống Hùng ở điểm này, điểm nọ. Dần dần, bọn con trai trong trường gọi sau lưng cô là người đẹp băng giá vì không ai có thể cura đồ được cô. Dĩ nhiên cô không biết được biệt danh đó cho đến một tối cô vội vàng đi như chạy ra cửa cafeteria của trường vì sợ Hùng đã ra lớp và đang chờ để hai anh em cùng về. Vì vội vàng, cô tông vào một cô gái cũng đang chạy từ ngoài vào. Chồng sách trên tay cô văng hết xuống đất và cái cup đựng nước của cô cũng rớt xuống, lăn sâu vào đến cái ghế tuốt trong cùng. Cả hai đều xuyt xoa vì đau, cô gái kia nhanh nhẹn nhấc lên chồng sách cho cô rồi bò toài vào dưới bàn để lấy cái cup ra. Và luôn miệng xin lỗi rồi rít. Đến khi nhận ra cô, cô nàng bèn reo to lên:

– Oh, thì ra là bạn, người đẹp băng giá! Bạn không sao chứ? Tại mình vội vàng quá nên tông phải bạn.

Vì vội vàng nên cô không kịp nói gì cả, ngoài việc xin lỗi và cảm ơn cô gái đã giúp cô nhấc sách vớ lên rồi rời đi ngay vì Hùng đang chờ cô.

Đến hôm sau, gặp lại cô gái trong thư viện, cô nàng đến cười làm quen và bắt chuyện. Lúc đó, cô mới biết cô bạn mới tên Uyên Vy và cũng nhân đó hỏi lý do tại sao lại gọi cô là người đẹp băng giá

Uyên Vy vừa cười vừa trả lời:

– Vy đâu có đặt tên như vậy cho Diễm đâu. Đó là bọn con trai trong trường gọi Diễm đó. Chúng nó kháo rằng Diễm là hoa khôi của trường này nhưng không dễ gần đâu. Học thì rất giỏi nhưng không kết bạn với ai hết, chỉ biết cắm cúi học mà thôi. Họ nói Diễm không tự cao, nhưng vẫn có cái gì đó rất khó gần. Vy gặp Diễm hoài trong thư viện nhưng thấy Diễm cứ cắm cúi học mà không để ý xung quann nên không dám quấy rầy cho đến hôm nay.

Diễm phì cười trước vẻ láu lỉnh của cô bạn mới và nói:

– Đâu phải đâu, tại Diễm đi học xong là phải đi làm không có thời gian rảnh rỗi nhiều nên phải tranh thủ mà học. Nhưng bây giờ thì thoải mái hơn một chút rồi vì Diễm đã nghỉ làm. Diễm cũng muốn có bạn, nhưng các bạn trai thì Diễm hơi ngại làm quen. Bây giờ quen được Vy, Diễm vui lắm. Nhưng mà đừng có gọi Diễm như vậy nữa nghe, gì mà hoa khôi với băng giá. Vy làm Diễm mắc cỡ quá đi. Nếu là hoa khôi thì phải là Vy kìa.

Vì mắc cỡ và vì thấy Vy cũng rất xinh nên Diễm nói liều như vậy. Không ngờ cô bạn mới này tinh bơ xác nhận:

– Ủ, bọn nó cũng cho điểm Vy là hoa khôi, còn đặt nickname là hoa khôi chân đất nữa vì Vy hay vào gameroom chơi foosball. Mà hề chơi là Vy phải tuột hết giày vớ ra đi chân không thì mới chơi hay được. Bọn con trai trường này nhiều lúc nhí nhố như vậy đó! Vừa nói cô nàng vừa chun cái mũi mình lại, trông tếu không chịu được...

Qua câu chuyện, biết được Vy cũng định học về ngành Dược thì hai cô đã như là cá gặp nước rồi vậy. Vy cũng bằng tuổi với Diễm và qua Mỹ từ nhỏ nên cô đã học hết High School bên này. Vy cũng đang ở với mẹ còn ba cô thì đã mất trong một cơn bạo bệnh từ 3 năm nay. Diễm rất thích thú khi nói chuyện với Vy, cô nói tiếng Việt rất sôi, còn dùng cả những thành ngữ tiếng Việt, chắc là ba mẹ Vy đã dạy tiếng Việt cho cô rất kỹ. Nhìn Vy, không thể nhận ra đây là một cô gái lớn lên ở Mỹ, cô như một cô gái Việt Nam thuần nhất vậy, tuy tính tình có vẻ mạnh dạn và xông xáo hơn nếu so sánh với một người con gái Việt Nam.

Uyển Vy và Diễm nhanh chóng trở thành đôi bạn thân. Cả hai hẹn nhau cùng ghi lớp học chung nên trong trường các bạn đều thấy hai cô lúc nào cũng đi với nhau như hình với bóng. Vô tình hai cô trở thành một tâm điểm cho bọn con trai ngắm nghía, bàn tán nhưng rồi cũng không chàng trai nào có cái điểm phúc làm người yêu của hai cô hết. Vy hùng hồn tuyên bố rằng:

– Vy sẽ có boyfriend khi nào được nhận vào trường Pharmacy và học gần ra trường. Vì bạn trai mình lúc đó cũng gần ra trường, hai đứa sẽ có việc làm ngay và tính chuyện cưới nhau được. Còn bây giờ, có bỏ để mà mất thời gian quý báu của mình à!

Diễm theo Vy đi đến các chỗ party sinh nhật hội họp của bạn bè vào những lúc rảnh rỗi. Sự sôi nổi của Vy dần dần ảnh hưởng đến Diễm, cô trở nên cởi mở hơn và dạn dĩ ra.

Diễm giới thiệu Hùng cho Vy làm quen. Cô nàng xuýt xoa:

– Trời ơi, ông anh của Diễm đẹp trai quá chừng. Chắc là Vy phải lòng mất thôi. Mai mốt Vy có bồ cũng phải vậy, phải là một người có vẻ trầm tĩnh và đứng đắn, chứ bọn con trai trường mình sao mà trẻ con quá.

– Ủ, muốn làm chị dâu Diễm thì mình cũng welcome thôi, nhưng mà Vy phải lên tiếng trước đó nha. Chứ anh Hùng thì Diễm thấy anh ấy chẳng muốn tiến tới trước đâu.

Rồi Diễm kể cho Vy nghe về việc lúc trước có mấy cô gái đề ý đến Hùng như thế nào,

nhưng mà anh lại chẳng mảy may động lòng trước họ ra sao.

Vy kết luận liền: Eo ơi! Vậy chắc anh Hùng muốn làm thầy tu rồi! Và cô phá lên cười thật dòn.

Vy cũng dẫn Diễm về cho mẹ mình coi mắt. Lần đầu tiên gặp mẹ Vy, Diễm mến bà liền. Bác Hiền cũng có vẻ rất thương Diễm. Hai cô gái cứ thế mà chơi thân với nhau. Khi bài học nhiều hay khi ôn thi, hai cô thường ở lại nhà của nhau. Vy cũng bắt đầu ra tay chọc phá Hùng và thỉnh thoảng anh cũng theo Diễm đến nhà Vy chơi. Nhà của Vy trở thành gia đình thứ hai của Diễm. Trong con mắt những người Việt Nam quen biết ở đây, Hùng và Diễm là hai anh em cùng mẹ nhưng khác cha. Cô cũng không muốn cải chính chuyện đó và tự hứa rằng khi Hùng có người yêu là cô sẽ tiến hành ly dị ngay để anh được tự do.

Chương 10

Thêm ba semester nữa trôi qua. Diễm và Vy đều đã nộp đơn vào chuyên ngành Pharmacy, cả hai cô đã đi interview và đều nhận được thư báo tin họ đã được nhận vào ngành. Diễm quyết định mua vé máy bay về thăm mẹ, cô vừa nhận được một món học bổng cũng vừa đủ cho cô mua vé máy bay và sắm sửa hành lý. Cô sẽ ở lại với mẹ trong hai tháng trước khi trở về Mỹ để lo nhập học. Trong khi cô đi vắng, nếu trường đòi thêm giấy tờ gì sẽ có Vy lo giúp cô. Cô nàng đang muốn tận dụng kỳ nghỉ hè này đi làm thêm ở một hãng sản xuất dụng cụ y khoa, để có thêm tiền trang trải cho những năm học cuối cùng.

Diễm nao nức chuẩn bị cho chuyến trở về của mình từ trước đó cả tháng. Ngoài niềm vui được gặp lại Ngoại và Mẹ, Diễm cũng nôn nóng gặp lại Nguyên. Những lời yêu đương

mà hai người chỉ có thể trao cho nhau qua thư từ rồi thì sẽ được thốt ra bằng mặt bằng lời...Diễm rất hồi hộp khi tưởng tượng đến lúc gặp lại Nguyên và rồi cô sẽ trao cho anh nụ hôn tình yêu đầu tiên của mình.

Cô nàng Vy tròn mắt ra khi nghe Diễm bật mí chuyện tình yêu của mình.

– Sao mà lãng mạn quá vậy? Tò tình với nhau chỉ qua thư từ thôi à? Chưa có mi mi lần nào cả à? Hèn chi mà Diễm cứ lạnh lùng với những sẵn đón của bọn con trai ở đây. Bây giờ thì hạnh phúc nhé. Sắp được gặp lại người yêu rồi.

Diễm đã viết thư báo tin cho mẹ và Nguyên ngày về của mình. Lịch chuyến bay cũng được cô thông báo tỉ mỉ để mẹ cô có thể ra đón cô ở sân bay.

Chiều nay, chỉ còn 5 ngày nữa là cô sẽ bay. Hùng, Uyển Vy và cả bác Hiền nữa đều muốn tiễn cô ra phi trường. Diễm đã sắp xếp xong hành lý của mình. Tất cả đều đã nằm trong hai va li to đùng. Thứ gì, Diễm cũng muốn đem về cho gia đình cả. Hùng đã phải cười và ngăn cản khi cô định mang về cho mẹ chai xà bông rửa chén với lý do lúc trước ở Việt Nam chỉ rửa bằng xà bông cục, mẹ rửa hoài sẽ bị hư hết da tay...Diễm nhìn lại lần cuối, cô tự nhủ chỉ còn bỏ vào vài thứ nữa là có thể nhờ anh Hùng đóng va li lại rồi, cần gì thêm cô sẽ mua và bỏ vào cái xách tay mang theo.

Cô cầm lấy chìa khóa thùng thư và đi ra khỏi nhà để lấy thư. Có một lá thư từ Việt Nam Nguyên gửi qua cho cô nằm lẫn trong những thư từ và báo quảng cáo. Cô tự nhủ rằng: Thật là may, thư Nguyên đến vừa kịp lúc. Chứ nếu mình đi rồi mà anh Hùng ra lấy thư thì què chết! Đem thư vào nhà, cô cẩn thận mở thư ra và đọc...Và đọc xong rồi thì cô thò người ra, mãi suy nghĩ về những lời trong thư của người yêu. Cô chỉ suy nghĩ thật đơn giản là cô sẽ về để gặp lại Nguyên, mà anh thì lại muốn...Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo lên. Cô nhắc phone lên và nghe tiếng Uyển Vy tút ta tút út ở đầu dây bên kia: – Ê! Diễm qua đây mau lên, mẹ vừa nấu xong đồ ăn ngon lắm và bảo Vy gọi Diễm qua đó. Bún Bò Mụ Rót nhé, chảy nước miếng chưa?

– Nhưng mà anh Hùng chưa đi học về...

– Thì Diễm cứ qua đi, biết khi nào anh ấy về. Viết cái note để lại, nếu anh ấy về sớm thì qua sau, còn không thì Diễm cứ to go về cho anh cũng được vậy.

Không muốn suy nghĩ thêm nữa, Diễm viết cái note gắn lên tủ lạnh cho Hùng rồi cầm chìa khóa và xách tay đi nhanh ra ngoài...

Ở trường, Hùng vừa xong một lớp, anh uể oải mang ba lô sách vở lên vai để đi đến lớp

thứ hai. Bỗng nhiên Hùng không còn muốn vào lớp nữa. Anh nhớ ra chỉ vài ngày nữa là Diễm đi và anh sẽ vắng cô trong hơn hai tháng. Nhớ đến đây, anh cảm thấy chán nản quá, anh đã quen thấy cô quanh mình rồi. Nếu như không vì cái lớp chết tiệt một năm chỉ mở một lần mà anh phải ghi danh theo học, bằng không anh sẽ không thể nào ghi tên cho các lớp tiếp theo thì anh đã theo về cùng cô rồi. Và anh quyết định không vào lớp nữa mà về sớm với cô.

Về đến nhà, nghe tiếng nhạc phát ra từ trong phòng của Diễm, anh lên tiếng gọi nhưng không nghe tiếng cô trả lời. Vào đến bếp, thấy cái note cô gắn trên tủ lạnh: Cùng đi qua nhà Vy ăn bún bò. Sẽ đem về cho anh nữa. Cùng. Anh lắc đầu và cười một mình. Vợ vàng đi ăn quá đến nỗi quên tắt cả nhạc. Anh bước vào phòng để tắt cho cô. Một bức thư nằm nửa kín nửa hở bên dưới quyển tập. Anh vô tình lướt qua và một dòng chữ đập vào mắt anh: Hôn em ngàn cái, vợ yêu dấu của anh. Quá bất ngờ, anh ngồi phịch xuống ghế và vội vàng cầm lên xem:

Biên Hòa ngày ..., tháng ..., năm ...

Diễm yêu thương của anh,

Nhận được thư em, anh rất là mừng. Vậy là anh sắp được gặp em rồi, và sẽ được ôm em trong vòng tay của anh. Em có biết là anh đang đếm từng giây từng phút để chờ đến ngày gặp lại em không Diễm ơi?

Ngồi suy nghĩ, anh tính ra là hai đứa mình yêu nhau cũng đã được 3 năm rồi. Thời gian coi vậy mà cũng nhanh quá. Nhớ lại cái ngày anh nhận được lá thư đầu tiên của em, vui buồn lẫn lộn, vui vì em đã nhận lời anh và buồn vì không biết đến bao giờ mới gặp lại được em. Nay thì niềm mong ước của anh đã sắp thành hiện thực rồi.

Và anh đã suy nghĩ rất lâu về một chuyện. Rồi anh vội vàng viết thư liền cho em đây. Hy vọng là em sẽ có thời gian để chuẩn bị trước khi về Việt Nam. Em thấy đó, anh phải gửi thư nhanh cho em vì chỉ còn gần hai tuần nữa là em về đến rồi.

Diễm ơi, em có bằng lòng làm vợ anh không? Anh định là khi em về, anh sẽ thưa chuyện với ba má anh và nhờ người mai mối đến hỏi cưới em cho anh. Quyết định của anh có thể làm cho em hơi bị bất ngờ, nhưng anh cứ nghĩ đến lúc em sống một thân một mình nơi xứ người, và còn bao người con trai xung quanh em thì anh lại không an tâm chút nào. Cưới nhau rồi, em có thể làm giấy tờ bảo lãnh anh qua. Anh sẽ làm hết sức mình để chăm sóc và bảo bọc cho em, và hai đứa mình sẽ được sống hạnh phúc bên nhau. Chứ như hiện

giờ, mọi chuyện đều chỉ một mình em lo lắng, anh thật không đành lòng thấy em khổ sở như vậy đâu Diễm ơi.

Anh cũng có tham khảo những người am hiểu. Họ nói rằng nếu em làm được giấy công hàm đem về bên này, thì hai đứa mình có thể đi làm giấy hôn thú và sẽ tiến hành thủ tục bảo lãnh được ngay. Chỉ có điều anh hơi lo ngại là làm giấy này rất mắc, đến 300 đô lận. Em thì còn đang đi học, làm gì có nhiều tiền để lo. Hay là em hỏi mượn đỡ những người bạn xung quanh, khi em về đến đây, anh sẽ đưa tiền cho em trả lại đầy đủ.

Nhận lời làm vợ anh nha Diễm? Và anh sẽ bắt đầu tập gọi vợ anh đây. Và cho anh được: Hôn em ngàn cái, vợ yêu dấu của anh

Đọc xong lá thư, một cảm giác đau đớn và tuyệt vọng dâng lên, Hùng tự nhủ anh đã quá coi thường địch thủ và quá tự tin ở mình khi thấy Diễm vẫn lơ là với các bạn trai ở đây. Không ngờ Diễm vẫn giữ liên lạc thường xuyên với Nguyên trong khi anh làm tưởng giữa họ chỉ là tình bạn mà thôi. Nếu như anh đi lấy thư thì đã bắt gặp được mối liên lạc này rồi và sẽ ngỏ lời với Diễm ngay, đằng này, vì muốn Diễm có niềm vui là người đầu tiên nhận được thư của mẹ cô mà anh đã nhường cho Diễm đi lấy thư hàng ngày. Mà cũng là lỗi tại anh nữa, cứ chần chừ mong muốn phải có gì để đảm bảo cho tương lai rồi mới tính tới. Nhưng bây giờ thì cũng chưa muộn, anh sẽ nói cho cô biết tình yêu của anh ngay tối hôm nay. Cô có chấp nhận hay không thì anh không cần nữa, chỉ cần anh phải nói ra cho nhẹ lòng... Nhưng mà chắc anh phải cần có một cái gì đó để tăng thêm lòng can đảm nếu như cô từ chối anh. Và rồi Hùng cầm chìa khóa, lái xe đến một quán bar gần nhà...

Chương 11

Mãi đến hơn mười giờ đêm, Diễm mới về được đến nhà. Cô nàng Vy này thật nhiều chuyện, cứ cản không cho Diễm về mà đòi cô phải xem cho bằng được cuộn video ca nhạc cô nàng mới mua. Vẫn chưa thấy Hùng về nhà, chiếc xe của anh không có trong bãi đậu xe. Diễm thầm nghĩ: Ham học gì mà đến nỗi quên hết giờ giấc! . Cô vào nhà, tắm rửa xong bèn đi ra phòng khách ngồi hong tóc và chờ Hùng về. Có tiếng chìa khóa tra vào cửa rồi Hùng bước vào. Cô ngạc nhiên khi thấy Hùng có vẻ đi không vững. Cô ngược nhìn anh và nói:

– Anh mệt lắm à? Cung có mang bún bò về cho anh từ nhà Vy. Anh vào tắm rửa cho khôe chờ Cung hâm lại nóng cho anh ăn nghe?

– Diễm! Sao Cung lại dấu anh, Cung về Việt Nam làm đám cưới với Nguyên à? Cung có biết là Cung làm cho anh đau lòng lắm không?

– Đâu có, Cung đâu có...

Cô đứng dậy đi lại gần. Đến lúc này, cô mới nhận ra anh có mùi rượu... Và cô đã làm một cử động dại dột là đến gần anh, đưa bàn tay sờ lên trán anh:

– Anh đi uống bia với ai vậy? Anh có sao không?

Như không kiềm nổi lòng mình nữa, anh ôm choàng lấy cô và nói miên man:

– Đừng bỏ anh, Diễm ơi! Anh yêu em, anh yêu em lắm. Anh đã muốn nói với em từ lúc hai đứa còn ở trại ty nạn nhưng mà không nói được. Anh yêu em mà.

Hốt hoảng vì bị ôm chặt, Diễm cố gắng đẩy dựa để thoát ra:

– Anh Hùng, đừng làm vậy. Anh buông Diễm ra...

Nhưng Hùng đã cúi xuống, hôn như mưa lên mặt lên môi cô vừa lâm bầm:

– Anh yêu em, anh yêu em. Em phải là vợ của anh.

Rồi như có một sức mạnh, anh bế xốc cô đi vào phòng và đặt lên giường. Nước mắt bắt đầu tuôn ra, Diễm vừa khóc vừa đâm lung tung vào ngực vào vai Hùng để thoát ra.

Nhưng cô không thể nào cự quật được. Và trong một cố gắng cuối cùng, cô đã cắn thật mạnh vào vai anh trước khi ngất đi...

Tỉnh dậy, Diễm thấy cả người cô đau như dằm, quần áo nằm rải rác trong phòng. Hùng cũng như cô, không có một mảnh vải trên người và anh đang ngủ mê mệt. Cô bật dậy, lao nhanh đến tủ quần áo, tròng đại cái gì đó vào người và chạy ra khỏi phòng. Trong đầu cô

chỉ có mỗi một ý nghĩ là phải đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Chạy ra phòng khách, cô chụp lấy điện thoại và bấm số cho Vy. Chuông reo vài hồi, cô nghe giọng bác Hiền ở đầu dây:

– Bác, bác Hiền, con muốn nói chuyện với Vy.

Khi nghe giọng Vy ngái ngủ lên tiếng, cô vừa khóc vừa nói:

– Kinh... kinh khủng quá, Vy ơi, đến đây, đến đây với Diễm nhanh lên, Diễm chết mất...

Vy cũng hốt hoảng không kém:

– OK, bình tĩnh, Vy đến liền.

mà quên cả hỏi Diễm chuyện gì xảy ra.

Gác máy xong, Diễm lao ra khỏi nhà. Cô rất sợ Hùng sẽ tỉnh dậy và sẽ bắt cô lại. Khoảng mười lăm phút sau, Diễm thấy có ánh đèn xe trước cửa vào apartment. Cô chạy nhanh lại, mở cửa xe nhào vào trong và hỏi Vy: Chạy lẹ đi Vy, ra khỏi chỗ này mau và bắt đầu khóc như mưa, không hề để ý là mẹ Vy đang ngoái xuống từ băng trước mà hỏi cô chuyện gì đã xảy ra.

Dù được Diễm vào trong nhà mình, và đưa cô đến ngồi trên ghế sofa, dưới ánh đèn sáng, bà Hiền mới giật mình khi thấy Diễm sộc sộc trong chiếc áo ngủ, có một vài vết đỏ trên cổ và hai bắp tay bị bầm tím như có ai đó xiết vào. Cô run lẩy bẩy và nói với bà:

– Bác ơi, con chết mất...Anh Hùng anh ấy hiếp con!

Bà ngã ngồi xuống ghế trong khi Vy hét lên: Trời ơi, anh Hùng là anh ruột của Diễm mà, sao anh ấy làm vậy?

Diễm lấp bắp:

– Tụi con...không phải... là anh em. Hùng là con của vú Năm nuôi con từ nhỏ... Anh đem con đi như là hai vợ chồng...Anh đối xử với con rất là đàn hoàng mà... không biết tại sao lại hung tợn như vậy nữa.

Trời ơi, thế là rõ rồi. Bà Hiền bây giờ mới hiểu tại sao bà hay có một dấu hỏi về quan hệ giữa hai người. Ánh mắt và cử chỉ của Hùng đối với Diễm khi đến chơi nhà bà không giống như của một người anh đối với em mà rất say đắm và tận tụy như là đối với người yêu. Bà tự trách mình đã không cảnh giác trước, đã không hỏi Diễm đến nơi đến chốn mà chỉ tin vào những lời kể của Uyển Vy. Nếu như biết được, bà đã bảo Diễm dọn đến đây ở chung với Vy thì đã ngăn chặn được sự việc rồi. Để đến bây giờ... bà thật hối hận khi nhìn thấy Diễm bị như thế này.

Uyên Vy tức giận lên tiếng:

– Đúng là cái đồ chó chết! Vy gọi cảnh sát đến ngay.

Diễm co rúm người lại:

– Đừng, đừng gọi cảnh sát. Diễm không chịu nổi đâu...Bác Hiền, đừng gọi cảnh sát. Con sợ lắm.

Bà Hiền cũng khóc và ôm cô vào lòng:

– Đừng sợ con gái. Có bác ở đây, không ai dám đụng tới con nữa đâu.

Mãi rất lâu, Diễm mới có vẻ bình tĩnh lại một chút. Bà Hiền đưa cô vào phòng, giúp cô rửa ráy, thay đồ sạch sẽ, rồi cho cô uống một viên thuốc ngủ. Bà ngồi với cô cho đến khi cô thiếp ngủ đi rồi mới nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Chương 12

Cuối cùng rồi Diễm cũng nhận ra được tình yêu của anh với cô và cô cũng yêu anh tha thiết. Hùng và Diễm đang ngồi với nhau dưới bóng cây bằng lăng gần bờ sông. Ôm Diễm trong tay, anh nhắm mắt lại để tận hưởng niềm hạnh phúc của mình...Rồi anh cúi xuống tìm môi cô...Đôi mắt Diễm khép lại và đôi môi hơi hé ra chờ đón. Nhưng...quỷ quái làm sao mấy con ve sầu cứ râm ran kêu như muốn chọc vào tai. Anh bực mình ngẩng lên định tìm xem bọn nó ở đâu thì...giật mình tỉnh dậy. Tiếng đồng hồ báo thức cứ tít...tít...tít mãi. Đầu anh nặng như búa bổ, anh cố sức vươn người dậy để tắt cái alarm thì nhận ra mình đang ở trong phòng của Diễm...Cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, anh hoảng hốt nhảy vội xuống giường. Bây giờ anh mới thấy là mình không có mặc quần áo...Trời đất ơi! Anh đã làm ra chuyện gì trong khi say thế này? Đến khi nhìn thấy một vệt màu đỏ loang ra trên tấm vải trải giường thì anh choáng váng cả người. Anh ôm đầu ngồi phịch xuống

giường mà ghê tởm cho hành động của mình, rồi bỗng nhận ra không thấy Diễm, anh vội vàng mặc quần áo vào và chạy ra ngoài. Cửa ra vào chỉ khép chứ không khóa, anh chạy ra bãi đậu xe, vẫn thấy xe của cô đậu đó. Vào đến nhà thì chìa khóa, túi xách của cô vẫn y nguyên. Anh hoảng hốt chạy một vòng xung quanh khu nhà với hy vọng tìm thấy Diễm đâu đó nhưng vẫn không thấy cô. Chạy vội vào nhà, anh tìm vội số phone của Uyên Vy với hy vọng cô đến đó.

Chuông reo thật lâu, Hùng mới nghe thấy tiếng của bà Hiền trong phone. Anh hấp tấp hỏi:

- Bác ơi, cho con hỏi thăm Diễm có đến đó không bác?
- Cậu còn dám gọi đến sau khi đã làm một việc tày trời như vậy à? Tôi nói cho cậu biết, con Vy đòi gọi cảnh sát bắt cậu nhưng Diễm nó không cho. Nhưng không phải vì vậy mà cậu đã được tha tội rồi đâu. Đừng có đến đây mà kiếm nó, tôi sẽ không để cậu yên đâu!
- Bác ơi! Con đang hối hận lắm đây. Ngày hôm qua con uống rượu say rồi không nhớ mình đã làm gì. Con chỉ cần biết Diễm được an toàn, có bác và Vy giúp đỡ là con cảm ơn bác rất nhiều rồi. Xin Bác nhấn dùm với Diễm là nếu phải chết để xin Diễm tha tội, con cũng làm nữa Bác ơi.

Nghe giọng nói đầy thống khổ của anh, bà Hiền hơi dịu giọng lại

- Tôi đã cho nó uống thuốc an thần và nó mới vừa thiếp ngủ đi. Phải khó khăn lắm mới làm cho nó bình tĩnh lại vì tinh thần nó rất là hoảng loạn. Nỗi đau cậu gây ra cho nó lớn quá mà. Cậu đừng để nó thấy mặt, không chừng nó sẽ phát điên lên đó.

Nói xong bà nhẹ gác phone xuống mà không cần nghe thêm một lời nào của Hùng nữa...

Hai ngày sau, Diễm có vẻ phục hồi đôi chút. Nhưng cô vẫn cứ rúc mãi trong phòng mà không muốn nói chuyện với ai. Uyên Vy rất đau lòng cho cô, cứ đòi nghỉ làm để săn sóc cho Diễm nhưng bà Hiền không cho, bắt cô phải đi làm và căn dặn cô phải đối xử với Diễm thật nhẹ nhàng. Tính của Vy rất xốc nổi, thấy Diễm như vậy, cô lại oang oang lên tiếng chửi mắng Hùng thì sẽ làm Diễm sợ hãi thêm. Còn bà Hiền thì đã gọi vào hăng xin nghỉ phép một tuần ở nhà với Diễm. Bà thật xót xa và thương cho cô quá và muốn làm một cái gì cho cô để vơi bớt niềm ân hận vì sự vô tâm của mình.

Diễm có vẻ tỉnh táo ra khi bà Hiền nhẹ nhàng nhắc cô là đã rất gần đến ngày cô về Việt Nam rồi và hỏi cô đã chuẩn bị xong hết chưa? Nhưng mà tất cả đồ đạc của cô vẫn còn ở

bên nhà Hùng mà cô thì rất sợ phải gặp mặt anh. Ngay chiều hôm đó, Uyên Vy gọi phone cho Hùng. Giọng của Vy nghe thật chất chúa:

– Chiều nay mẹ và tôi sẽ đưa Diễm về để dọn đồ đạc của nó. Anh liệu hồn thì đừng có mặt ở nhà khi tôi đến nghe. Diễm nó không muốn thấy mặt anh đâu. Mà anh cũng không cần phải đưa nó ra sân bay nữa. Mọi chuyện đã có tôi lo rồi.

Mấy ngày nay, Hùng như sống trong địa ngục, anh không thiết tha gì đến việc làm việc học. Anh chỉ ở nhà rồi xách xe chạy qua chạy lại nhà của Vy hay ngồi hàng giờ ngoài xe nhìn vào mong thấy được bóng dáng của Diễm. Có lần thấy cửa sổ phòng Vy mở ra anh thật mừng khi nghĩ rằng sẽ được thấy cô, nhưng chỉ có bóng dáng của bà Hiền đi qua lại, chắc là bà đang sẵn sóc cho Diễm. Được báo Diễm sẽ về nhà, anh vào phòng cô, sắp xếp hết giấy tờ, vé máy bay và tiền bỏ vào xách tay và đóng lại va li cho cô. Xong anh khép cửa lại và ra khỏi nhà để cho Diễm thoải mái hơn khi không thấy anh. Chọn một chỗ ngồi có thể nhìn về nhà mà không để cho cô thấy được, anh như muốn khóc khi thấy mẹ Vy đưa cô vào nhà, trông cô thật xanh xao và yếu ớt trong cái áo pull của Vy. Anh chợt nhớ ra là hình như cô không đem cái gì theo người cả...Ba người trở ra rất nhanh. Vy và mẹ của cô khệ nệ khiêng hai cái va li ra ngoài xe rồi Vy cầm cái túi xách của Diễm, mở cửa xe cho cô ngồi vào rồi họ rời đi.

Đến ngày đi, bà Hiền và Vy đưa Diễm ra sân bay, làm xong mọi thủ tục, bà đưa cô vào gate, ân cần ôm lấy cô và nói:

– Quên hết chuyện xảy ra đi con gái. Về với mẹ, cố gắng mà tịnh dưỡng và giữ gìn sức khỏe nha con. Bác và Vy sẽ dọn hết đồ đạc của con về. Khi qua đây, con sẽ ở với bác, bác rất vui khi có được thêm một đứa con gái thật ngoan ngoãn như con.

Rồi bà đứng nhìn cô đi vào máy bay. Lòng bà như thắt lại khi thấy dáng cô lủi thủi đi vào một mình. Sau tai nạn, cô trông già dặn hẳn đi và có một dáng vẻ đầy cam chịu với nỗi đau của mình. Nước mắt bà lại chảy xuống vì thương cô quá, Vy đứng kế bên mẹ cũng thút thít:

– Diễm có kể với con là nó có người yêu ở bên Việt Nam đang chờ nó. Chuyện xảy ra như thế này, không biết rồi hai người đó sẽ ra sao nữa. Tội nghiệp cho Diễm quá mẹ ơi! Còn Hùng, anh cũng ra sân bay, nhưng chỉ dám đứng xa xa mà nhìn theo cô. Anh thậm chí nói khi thấy bóng cô khuất vào máy bay:

– Tha lỗi cho anh Diễm ơi. Anh thật là đáng chết quá. Mong sao cho em được nguôi

ngoài khi về bên mẹ. Tội lỗi anh gây ra, anh sẽ nhận lãnh hết mà. Anh sẽ làm hết mọi cách để mong được em tha thứ.

Vào cuối tuần sau vài ngày Diễm lên máy bay, bà Hiền nghe tiếng gõ cửa. Nhìn ra ngoài thấy Hùng đứng đó, bà lại thấy nổi giận lên, nhưng khi thấy anh có vẻ thiếu ngủ quá, râu ria tua tủa không cạo thì bà lại đổi ý, mở cửa cho anh vào. Anh có vẻ mừng khi bà chịu tiếp anh.

– Con cảm ơn bác nhiều lắm vì bác đã thông cảm cho con vào. Con đã nghĩ là phải đứng ngoài cửa mà năn nỉ bác lâu lắm mới được.

Rồi anh kể hết cho bà nghe về mối tình mười mấy năm của anh đối với Diễm, lời trăng trối của mẹ anh, sự phấn đấu của anh để cho tương lai cô được đảm bảo và nỗi tuyệt vọng của anh như thế nào khi tình cờ đọc được thư của cô. Chính vì sự tuyệt vọng và không tự tin vào mình đã khiến anh gây ra lỗi lầm với cô ra sao. Rất lâu sau khi anh ngừng lời, bà vẫn không nói một câu. Mãi sau bà mới thở dài và nói:

– Bác rất thương con Diễm và bây giờ thì bác hiểu con hơn. Diễm nó thật có phước mới được con thương yêu như vậy, nhưng mà cũng vì yêu nó mà con đã đạp đổ tất cả. Bác cũng không biết phải giải quyết cho hai đứa như thế nào. Thôi thì con cứ bình tĩnh lại mà lo cho việc làm và việc học, đừng vì lỗi lầm của mình gây ra mà buông trôi như vậy không tốt đâu. Đợi khi nó qua đây, bác sẽ lựa lời khuyên nó tha thứ cho con. Con phải nhớ rằng muốn làm vợ chồng trong kiếp này, hai người đã phải tu cả ngàn kiếp trước rồi mới gặp được nhau. Nếu Diễm chịu tha thứ cho con thì hai đứa thật sự là có duyên nợ với nhau, còn không thì bác cũng không sao giúp con được đâu.

Anh hết lời cảm ơn bà và ngập ngừng xin phép bà thỉnh thoảng cho anh gọi đến để hỏi thăm tin tức của Diễm rồi đứng lên chào bà ra về. Anh rất ngán phải gặp Vy. Cô nhỏ này bênh Diễm như con gà mẹ đang xù lông vậy. Anh phải đợi cho đến khi thấy Vy ra ngoài mới dám gõ cửa. Bác Hiền thì có thể thông cảm cho anh, chứ còn cô nhỏ, gặp mặt anh thì chắc lấy cây mà phang anh ngay lập tức rồi!!!

Chương 13

Diễm về nhà đã được 2 tuần. Những ngày đầu, khi niềm xúc động được đoàn tụ với những người thân còn chưa lắng xuống, Diễm có vẻ tươi tỉnh ra. Nhưng sau đó, cô có cảm giác như một người thừa trong nhà khi mà mẹ và dượng cô vắng nhà suốt vì công việc kinh doanh. Ngoại cô già đi nhiều, bà đã bắt đầu lẩn, không còn nhận biết đến con cháu xung quanh. Cô Ba Phước, một người bà con xa của ba dượng cô đến ở để chăm sóc cho bà. Suốt ngày, Ngoại cô ngồi trong cái ghế mây, cứ lẩm thảm những lời vô nghĩa, đến bữa ăn nếu không được cô Ba đút cho ăn, bà cũng cứ ngồi yên như vậy. Diễm hay đến ngồi bên bà, cố gắng chuyện trò với bà nhưng rồi Ngoại cô cứ ở mãi trong cái thế giới riêng của bà mà không có vẻ gì nhận ra cô cả. Tuy nhiên bà vẫn rất khỏe mạnh và da dẻ rất hồng hào. Mẹ cô đã sang lại sạp vải ngoài chợ, chuyển sang việc kinh doanh nhà đất và rất thành công. Bà đã mua được một căn nhà 3 tầng mới xây trên con đường gần chợ và hầu như ở luôn đó, một tuần 2 hay 3 lần chạy về thăm Ngoại cô cũng như để dặn dò công việc cho cô Ba Phước. Lúc đầu, bà định đưa cô về Biên Hòa, nhưng Diễm không thích, cô chỉ muốn về lại căn nhà thời ấu thơ của mình. Mẹ cô cũng chiều theo ý cô và mặc dù rất bận rộn, hai người vẫn cố gắng về với cô vào ban tối hay có chút rảnh rỗi lại chạy về ăn với con một bữa cơm trưa rồi lại hối hả ra đi. Diễm thấy mẹ cô vất vả quá nên cô nói với mẹ cứ lo cho công việc của bà, mỗi sáng, cô theo người làm công xuống Biên Hòa với mẹ, ở chơi đến trưa rồi lại quay về. Và ba dượng cô cũng cố gắng thay mặt bà trong công việc giao tiếp, để mẹ cô được nghỉ ngơi hai ngày cuối tuần về chơi với con.

Diễm cũng đã gặp lại Nguyên. Trái với những tưởng tượng của cô về sự gặp gỡ của hai

người, lần đầu tiên gặp lại nhau, Nguyên có vẻ rất xúc động, trong khi cô lại lảng tránh ánh mắt của anh. Vì trường Đại Học vẫn còn đang trong mùa thi nên anh không có thời gian gặp cô mỗi ngày được. Cô cũng nhỏ nhẹ khuyên anh:

– Anh cứ lo ôn bài để thi cho tốt. Diễm còn ở đây cả hơn 2 tháng lận mà.

Tuy vậy anh vẫn hay chạy về thăm cô vào buổi chiều, ở chơi với cô đến thật khuya mới về nhà và sáng hôm sau lại chạy xuống trường sớm. Bao nhiêu là dự định anh muốn nói với cô nhưng rồi cứ phải ôm chặt trong lòng. Diễm nói với anh:

– Anh phải tập trung thi cho tốt đã. Còn Diễm muốn dành hết thời gian cho Ngoại, thấy tình trạng của bà như vậy, em đau lòng lắm. Khi nào anh được nghỉ hè, mình sẽ có nhiều thời gian hơn.

Một lần, vì mẹ cô đã nhận lời dùng cơm trưa với gia đình anh nên cô cũng phải đi theo. Anh đến nhà mẹ cô để rước cô đi. Cô hơi ngạc nhiên vì anh cứ chạy xe vòng vèo, trong khi nếu đi thẳng một đường thì đã đến nhà anh từ lâu. Anh viện cớ chờ cô đi ngắm cảnh Biên Hòa. Trong bữa ăn, mấy người lớn cứ chuyện trò rôm rả về những chuyện làm ăn. Ba má anh thỉnh thoảng hỏi thăm cô về đời sống của cô bên đó. Cô nhỏ nhẹ trả lời mỗi khi được hỏi đến. Và mẹ anh đã nửa đùa nửa thật nói rằng:

– Con gái chị sao mà dịu dàng quá, ra nước ngoài mấy năm mà vẫn như con gái kín cổng cao tường ở Việt Nam. Thôi, hai gia đình mình làm sui đi!

– Tôi muốn cho nó học xong cái đã chị ơi. Ra trường rồi nó thương ai tôi cũng đồng ý. Vì lo tương lai cho con mà tôi mới dứt ruột cho nó đi. Chứ nếu muốn gả chồng cho nó thì tôi đã để nó ở lại đây rồi.

Không khí như trầm xuống sau lời nói của mẹ cô. Còn Diễm thì xấu hổ quá, chắc là mẹ cô đã hiểu chuyện rồi. Và còn em gái của Nguyên nữa, Thanh Loan cứ chăm chăm nhìn vào cô. Cô cảm thấy không thoải mái với thái độ của cô nhỏ, có vẻ khinh khỉnh như thế nào đó.

Về đến nhà, mẹ cô đi theo cô vào phòng và hỏi:

– Bộ con có cảm tình với thằng Nguyên hả? Cô Ba nói với mẹ là nó hay đến thăm con còn mẹ nó thì cứ nói xa nói gần đòi làm sui với mẹ hoài.

Diễm lí nhí trả lời:

– Con có viết thư kể mẹ nghe rồi đó. Anh Nguyên và con cũng hay liên lạc thư từ với nhau. Ảnh là bạn học của con hồi đó, mà mẹ ảnh cũng đâu có xa lạ gì với mẹ đâu.

– Thì mẹ chỉ hỏi như vậy thôi. Con yêu ai thì mẹ cũng chấp nhận người đó mà. Nhưng nhớ phải giới thiệu liền với mẹ đó nghe. Và phải lo học cho xong đã. Ra trường rồi, thương ai thì dẫn về đây mẹ làm đám cưới cho con ở Việt Nam này.

Diễm cảm thấy thật khổ sở khi cô không thể tâm sự với mẹ được. Cô rất cần có ai đó để xoa dịu nỗi đau trong cô nhưng lại thấy thật khó mở miệng với mẹ. Mẹ cô có vẻ rất tin tưởng vào sự hiền ngoan của con gái, nhất là mấy năm nay, lá thư nào gửi về nhà, cô cũng đều kể Hùng chăm sóc cô như một người em gái như thế nào. Cô cũng không dám ra mộ để đốt nhang cho vú nữa, cô thật không biết phải vái vú như thế nào đây. Và cô cứ loay hoay trong ý nghĩ phải tìm cách từ chối Nguyên vì cô đã không còn xứng đáng với anh.

Một buổi chiều, Nguyên đến thăm cô. Hai người ngồi im lặng rất lâu. Nguyên cứ nhìn cô mãi. Cô có một vẻ gì đó thật khó nắm bắt, gần như câm lặng...Anh cảm thấy bất lực khi nhìn cô. Cô thật khác xa với một Diễm thật nồng nàn trong thư, anh từng nghĩ là anh đã rất hiểu cô, nhưng bây giờ thì không phải vậy. Anh khẽ gọi:

– Diễm! Em đã suy nghĩ về những điều anh nói trong thư gửi em chưa? Và em có đồng ý không?

– Đừng, anh Nguyên, em thật là rối rắm trong lúc này. Mẹ em cũng nói rõ rồi đó, em phải học cho xong đã.

– Nếu em muốn học xong trước thì cho anh làm đám hỏi đi. Như vậy anh mới yên tâm em là của anh rồi chứ. Em biết là anh thương em mà. Anh thương em vì bản tính của em, còn những cái khác, đối với anh không quan trọng đâu Diễm ơi!

Diễm giật mình vì câu nói của Nguyên, cô có cảm giác Nguyên đã biết hết mọi chuyện rồi. Cô ngược lên, anh đang nhìn cô thật dịu dàng, đắm say. Lần đầu tiên, cô cảm thấy tim mình đập mạnh và cô đắm mình vào ánh mắt của anh.

Bỗng cô buột miệng nói:

– Em muốn về Việt Nam ở luôn, không đi nữa!

Anh sững sờ nhìn cô như không tin vào lời cô nói:

– Em nói gì vậy? Tại sao lại muốn về ở luôn? Em có suy nghĩ kỹ chưa vậy? Bao nhiêu người muốn ra đi mà không có điều kiện, còn em đang có tương lai tốt đẹp lại muốn bỏ về? Đừng có mà quyết định khùng điên như vậy! Mẹ em cũng không chấp nhận cho em về đâu.

Anh có vẻ rất giận dữ. Cô lắc đầu chống chế:

– Em cảm thấy cô đơn quá, bên đó có một thân một mình. Về đây rồi, em sợ phải ra đi ghê.

– Anh hiểu như vậy. Chính vì vậy mà anh muốn tiến hành đám cưới liền rồi em bảo lãnh anh qua. Khi anh qua được bên đó rồi thì sẽ ráng đi làm lo cho em đi học. Lúc đó thì em không còn sợ cô đơn nữa đâu. Mấy năm nay, anh cũng tìm cách ra đi để được gần em mà không có cách nào cả. Phải như còn đường vượt biên thì anh cũng đi rồi.

Cô cúi đầu thở dài, Nguyên nói nghe sao dễ dàng quá. Cô còn chưa ly dị thì làm sao làm giấy tờ đây? Rồi còn tai nạn của cô, Nguyên sẽ phản ứng như thế nào khi biết cô không còn trinh trắng nữa?

Nguyên đứng lên và nói:

– Thôi anh đi về cho em nghỉ. Cứ suy nghĩ những lời anh nói và cho anh biết quyết định của em. Dù em có như thế nào đi nữa, anh vẫn thương em nghe Diễm.

Rồi anh dịu dàng vuốt tóc cô và ra về.

Chương 14

Thật lâu sau khi Nguyên về rồi, Diễm vẫn cứ ngồi đó. Cô cứ suy nghĩ mông lung mà không biết rằng chiều đã dần tối...Thốt nhiên Diễm cảm thấy muốn gặp Nguyên, kể hết tất cả cho Nguyên nghe. Như vậy sẽ dễ dàng cho cô hơn. Nguyên có vẻ đã đoán hiểu tình trạng của cô rồi. Cô cần phải giải thích thật rõ ràng cho anh nghe và có thể hai đứa sẽ tìm được cách giải quyết với nhau. Cô đứng lên đi vào và nhờ một người làm công trong nhà chở cô xuống Biên Hòa.

Mẹ cô vẫn chưa về. Vì muốn một mình đi đến nhà Nguyên nên cô mượn chiếc xe đạp của chị Xuân, người giúp việc cho mẹ cô và đạp đi. Đường đi thật tối, ngõ hẻm vào nhà Nguyên lại càng tối hơn vì các bờ rào đâm bụi hai bên. Cô đành chịu không thể đạp thêm được nữa mà phải xuống xe dẫn bộ vào. Gần đến cổng, bỗng nhiên cô nghe có tiếng nói chanh chua của Thanh Loan:

– Sao? Chuyện với cô nàng Diễm xưa của anh đến đâu rồi mà xem mặt mày bí xị vậy anh Ba?

Cô nhìn qua hàng rào đâm bụi và thấy trong khoảng sân nhỏ trước nhà, Thanh Loan đang đu đưa trên chiếc ghế xích đu, còn Nguyên có vẻ vừa mới đi đâu về, ngồi vắt vẻo trên chiếc xe Dream của anh.

Cô nghe tiếng Nguyên đáp:

– Đang thuyết phục nó chịu làm đám cưới thì tự nhiên nó bảo muốn về Việt Nam ở luôn. Mày xem có nóng không?

– Ha, ha,... vậy là xôi hỏng bỏng không rồi còn gì. Đòi về Việt Nam thì làm sao anh thỏa mãn ước mơ đi Mỹ được đây? Bà Thanh đi đâu cũng rêu rao là con Diễm đi được vì tụi nó chung một họ khẩu, nên bà chỉ làm lại giấy khai sinh để con Diễm là con của bà kia theo diện anh em đi chung với nhau nhưng tui không tin chút nào hết. Chuyện đâu có dễ dàng như vậy, hai đứa nó không có bà con với nhau thì làm sao qua mặt được làng xã để chứng giấy tờ chứ. Tụi nó ở chung với nhau mấy năm, anh không sợ có người ăn ốc anh phải đồ vỏ à?

– Mày làm như tao ngu lắm vậy đó! Tao cũng làm như không biết nó đi theo diện gì. Cần quái gì, tao đâu có định sống đời với nó đâu! Qua được đến Mỹ, làm giấy ly dị mấy hồi. Mày không biết chứ tao cũng tính rồi. Mẹ nó khoe là nó học năm thứ ba trường Dược, chắc giống bên mình là học năm năm. Nó bảo lãnh được tao qua là nó cũng sắp ra trường, khi đó thì tao sẽ nói ngọt cho nó đi làm nuôi tao đi học. Tao học ra trường xong thì đường ai nấy đi thôi.

– Ủa, tính toán cho kỹ đi ông, người tính không bằng trời tính đó! Em cũng chúc cho anh được thành công để mai mốt còn được ông anh gửi đô về cho nữa chứ! Mà ông đi thì bỏ con Ái Mỹ cho ai? Ông coi chừng bắt cá hai tay, đến tụi con Mỹ thì lúa đời đó. Con gái rượu của bí thư tỉnh ủy đó nghe. Coi chừng đụng vào ổ kiến lửa bây giờ.

– Tao biết lo cho tao mà. Mà sao hôm nay mày dạy đời anh mày quá vậy? Lo vô xem

phim kìa, Người giàu cũng khóc mà tối nay không thềm coi sao hả?

– Ý chết cha, phim chiếu rồi hả? Sao con Lành không kêu em vậy cà?

Mãi mãi Diễm không bao giờ nhớ được làm cách nào mà cô đi ra khỏi con hẻm tối nhà Nguyên, lên xe và đạp về nhà. Cô năn nỉ chị Xuân đưa cô về liền mà không phải chờ mẹ cô. Nhìn mặt cô có vẻ xanh xao hốc hác quá, chị Xuân cũng vội vàng dắt xe ra chở cô đi ngay.

Suốt đêm, cô thức trắng, cứ chong mắt nhìn lên đỉnh mùng mà vật vã trong đau khổ. Thật tội nghiệp cho mối tình đầu của cô. Trong khi cô yêu anh thật lòng thì Nguyên lại lừa dối cô, xem cô chỉ là một phương tiện để anh ta đi Mỹ được. Không ngờ Hùng đã nhận xét rất đúng về con người của Nguyên: bằng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Nhưng anh đã không nói thêm cho cô biết Nguyên còn là một tên đêú cáng nữa. Thôi như vậy cũng xong, Diễm cảm thấy mình vẫn còn rất may mắn khi tình cờ biết được bộ mặt thật của Nguyên. Gần sáng, Diễm quyết định sẽ trở về Mỹ ngay. Bây giờ, cô phải thật sự bước vào đời, phải tự mình đứng lên để lo cho tương lai. Về sớm, cô có thể xin đi làm chung với Uyển Vy để có thêm tiền trang trải cho việc học và sinh sống. Rồi đây cô sẽ phải nghĩ đến việc xin thêm học bổng và mượn tiền nhà nước để đi học như các bạn cô vẫn hay làm. Trước nay, cô không quan tâm đến vì đã có Hùng lo lắng mọi chuyện, nhưng bây giờ thì phải khác rồi.

Diễm chờ cho mẹ cô thức dậy. Đêm qua, vì lo cô xảy ra chuyện gì nên mẹ cô đã về và ngủ lại. Diễm chỉ nói với mẹ là cô hơi mệt, cần phải đi ngủ sớm, mẹ cô cũng an tâm vì thấy cô không có vẻ bị bệnh. Bà cũng rất ngạc nhiên khi nghe cô nói muốn trở về Mỹ. Cô viện lý do rằng cô muốn về sớm để hoàn tất thủ tục vào trường, sợ rằng nếu có cần nộp thêm giấy tờ mà cô không có mặt thì sẽ làm trễ nải việc nhập học của cô. Và cô cũng nói thêm là khoảng hai năm nữa cô sẽ học xong, lúc đó cô sẽ về thăm mẹ nữa. Mẹ cô có vẻ rất buồn trước quyết định của cô. Bà nói:

– Con về đây cả tháng rồi mà mẹ vẫn không dứt được ra khỏi công việc để đưa con đi chơi đây đó. Thôi nếu con muốn đi sớm thì tùy con. Mẹ cũng không dám cản trở việc học hành của con. Con đi rồi, chắc mẹ cũng thu xếp bớt lại công việc làm ăn. Mẹ làm đây cũng là để lại cho con sau này. Nhưng bây giờ mẹ biết con gái của mẹ sẽ có một tương lai tốt đẹp khi con ra trường thì mẹ cũng không cần phải làm nhiều chi nữa.

– Mẹ ơi! Con đi rồi, mẹ thay con chăm sóc cho Ngoại nha. Cô Ba vì bận rộn công việc

trong nhà cứ bỏ Ngoại ngồi một chỗ hoài tội quá đi.

– Mẹ biết mà. Hai năm nay, công việc bận rộn quá nên mẹ phải giao hết cho cô Ba trông coi. Ngoại con tuy lẩn như vậy nhưng không thể nào đưa được bà đi đâu ra khỏi căn nhà này. Lúc trước mẹ đưa Ngoại về dưới Biên Hòa để có nhiều thời gian chăm sóc cho Ngoại nhưng bà trở bệnh liền. Đến khi đưa Ngoại về lại đây thì Ngoại khỏe lại ngay. Con cứ yên tâm và cố gắng học cho mau ra trường. Chắc chắn là Ngoại sẽ còn rất khỏe, sống mà chờ con về đó.

Rồi ba dựng cô đưa cô đi Sài Gòn để đổi vé máy bay. Cô sẽ bay vào ba ngày sau đó.

Trên đường về lại Biên Hòa, Diễm ghé ngang Bưu Điện gọi phone cho Uyên Vy, vẫn tắt báo tin là cô sẽ về lại Mỹ sớm hơn, nhưng nói Vy khỏi cần ra sân bay đón cô, cô sẽ tự gọi xe taxi về nhà. Trong những ngày này, Nguyên chỉ ghé thăm cô có một lần nhưng vội vã đi ngay sau khi nói với cô là anh phải xuống trường ôn thi. Nhưng tối đó khi cô Ba Phước trở về từ Biên Hòa, lại nói thấy anh chở một cô gái, hai người trông rất tình tứ khi cùng đi vào một tụ điểm ca nhạc. Cô chỉ mỉm cười bình thản, thậm chí nghĩ chắc đó là Ái Mỹ. Nhà của ông bí thư tỉnh ủy thì cô còn lạ gì chứ, một ngôi nhà thật đồ sộ có lính gác bên ngoài nằm trên đường quốc lộ 1. Bây giờ cô mới hiểu lý do tại sao Nguyên phải chở cô đi vòng vèo khi đến nhà anh. Có lẽ anh sợ Ái Mỹ trông thấy nếu anh đi ngang nhà của cô nàng. Trước khi đi, cô viết cho Nguyên vài dòng: Nguyên, Diễm đã suy nghĩ kỹ rồi. Hai chúng ta không hợp nhau đâu. Đừng viết thư cho Diễm nữa và chúc Nguyên được hạnh phúc với Ái Mỹ. Cô đưa lá thư cho cô Ba Phước nhờ cô Ba đưa cho Nguyên khi nào anh đến tìm cô. Và cô lên đường một cách lặng lẽ, không muốn một ai đưa tiễn trừ mẹ và ba dựng của cô.

Chương 15

Về lại Mỹ, cô lao vào đi làm với Uyên Vy. Vì muốn làm chung giờ giấc với cô nên Vy đã chuyển xuống làm ca hai. Hai cô rời nhà vào khoảng 3 giờ chiều và tan ca vào lúc nửa đêm. Cả bà Hiền lẫn Uyên Vy đều không hề nói gì đến những ngày sóng gió vừa qua. Họ cũng tế nhị không hỏi cô lý do gì để khiến cô trở về sớm như vậy. Bà Hiền cũng dấu không cho cô biết là Hùng vẫn lặng lẽ lái xe đến vào mỗi khuya để được nhìn thấy cô lúc cô đi làm về và vẫn gọi phone cho bà để xem cô có cần gì thêm không. Thêm một tháng trôi qua, cô có vẻ đã quên hết chuyện cũ, và bắt đầu cười đùa với Uyên Vy thì một tối khi đang làm, cô bỗng ngất xỉu. Vy vội vàng nhờ người đem cô lên văn phòng nằm nghỉ, nhưng khi cô tỉnh dậy thì khẳng khẳng đòi về mặc dù Vy cứ muốn đưa cô đến phòng cấp cứu. Cô nhăn mũi trêu lại cô nàng:

– Chắc tại khuya qua về Diễm thức đến 3 giờ sáng, rồi sáng nay dậy sớm quá nên bị chóng mặt đó thôi. Để tối nay về Diễm sẽ ngủ sớm và cấm Vy đập lung tung làm Diễm thức dậy đó nghe.

Nhưng rồi trưa hôm sau, lúc đang đứng ở bếp, Diễm lại ngất đi lần nữa làm nhỏ Vy sợ quýnh, phải gọi phone kêu bà Hiền về ngay. Lần này thì bà Hiền nhất định bắt cô phải nghỉ làm và gọi phone lấy hẹn cho cô đi gặp bác sĩ. Ánh mắt bà nhìn cô rất lo lắng, bà định lên tiếng hỏi cô điều gì đó nhưng lại thôi không nói nữa. Rồi đích thân bà chở cô đi đến bệnh viện. Sau khi bác sĩ lấy máu và đưa đến phòng lab, trong khi ngồi chờ kết quả, Diễm cố gắng mỉm cười khi thấy vẻ bồn chồn của bà Hiền:

– Chắc là con bị thiếu máu do không chịu ăn uống đầy đủ thôi bác ơi. Con nghĩ không

phải ung thư hay bệnh nguy hiểm gì đâu. Nếu mà con bị vậy thì đúng là số con xui tận mạng rồi!

Bà Hiền đánh nhẹ vào má cô:

– Đừng có ăn nói bậy bạ như vậy nha con.

Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. Hai tháng vừa rồi, bao nhiêu là chuyện đã xảy ra, cô hoàn toàn quên đi mất rằng hình như cô ... Đúng lúc đó, vị bác sĩ bước vào phòng như để xác nhận thêm cho ý nghĩ của cô. Ông nói với bà Hiền:

– Con gái của bà rất khỏe mạnh, chỉ là do cái thai hành mà thôi. Cô ấy có thai được hơn hai tháng rồi. Để chăm sóc tốt hơn cho cô ấy và cho em bé tôi sẽ giới thiệu để bà đưa con gái đến gặp bác sĩ phụ khoa. Bà nên sắp xếp đưa cô ấy đến khám càng sớm càng tốt.

Diễm như hóa đá khi nghe những lời của bác sĩ. Bà Hiền cũng cuống quýt không kém. Bà lập cập hỏi bác sĩ xem bà phải chăm sóc cho cô như thế nào. Ông bác sĩ cười, vỗ nhẹ vào vai bà:

– Cứ để cô ấy nghỉ ngơi, đừng làm việc nặng trong 3 tháng đầu. Xin chúc mừng bà.

Trên đường về Diễm như một người câm. Cô đắm chìm trong suy tư. Về đến nhà, cô đi ngay vào phòng và nhốt mình trong đó. Đến tối, bà Hiền nhẹ bước vào phòng, bật sáng cây đèn ngủ và dịu dàng cầm lấy tay cô:

– Con đã suy nghĩ được những gì rồi? Lẽ ra thì bác đã để cho con từ từ mà quên. Nhưng đến bây giờ thì con phải có quyết định. Hùng là một người thanh niên rất tốt. Ngoài cái việc đáng trách kia, nó đã hy sinh cho con rất nhiều. Con là một cô gái hiểu biết, chắc con cũng nhận thấy được tình yêu của nó chứ? Dù sao thì con cũng cần gặp mặt nó một lần. Hai đứa phải giải quyết cho xong với nhau. Nghe lời bác đi con. Vì sợ con không tha thứ cho nó nên nó không dám đến gặp con, nhưng ngày nào nó cũng lái xe đến để nhìn cho được con và cứ hỏi thăm bác về con. Bác ra gọi phone cho nó đến đây nha?

Cô vẫn không có một cử động nào nhưng cũng không có vẻ phản đối nên bà bước ra ngoài và gọi phone đến Hùng.

Hùng đang nằm ở nhà. Anh không còn hứng thú để làm một cái gì cả. Niềm vui lớn nhất của anh bây giờ là mỗi tối được nhìn thấy Diễm đi làm về. Và lúc nào anh cũng tự trách móc mình đã hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như anh biết kềm chế hơn một chút thì sẽ không xảy ra chuyện đáng tiếc vừa qua. Nếu như anh suy nghĩ sâu thêm một chút nữa, chấp nhận cho Nguyên yêu Diễm thì có phải bây giờ cô vẫn ở bên anh không? Dù rằng

cô có làm đám cưới với Nguyên đi nữa, anh vẫn còn một vị trí nhỏ nhoi trong tim cô hơn là bây giờ làm cho cô ghê sợ và không bao giờ tha thứ cho anh. Anh đã yêu Diễm còn hơn chính bản thân của anh nữa thì thêm một hy sinh nữa anh vẫn làm được cho cô mà. Tâm trí của anh lại miên man về đêm hôm đó... Mãi mãi anh không bao giờ quên được niềm hạnh phúc tột cùng khi có cô trong vòng tay. Dù rằng anh đã hành động mà không có sự đồng tình của cô. Khi chiếc áo bị tuột ra cũng là lúc anh sững sờ vì vẻ đẹp trước mặt. Bầu ngực của cô thật hoàn mỹ với đôi vú tròn đầy trắng như ngọc. Hai núm vú đỏ hồng như hai chú thỏ con đang hoảng sợ nghiêng đầu về hai phía. Anh đã háo hức đặt môi mình lên đó và ngậm chặt lại một cách say mê. Rồi đôi môi anh đi dần xuống, xuống nữa...những gì đang bị che đậy dần dần được tháo gỡ, anh như ngợp đi trước một miền cỏ rói đầy mời gọi. Lý trí của anh đã lên tiếng ngăn anh tiến xa hơn, nhưng rồi một chút men rượu và nỗi đam mê quá lớn đã cuốn phăng anh đi không thể ngừng lại được...Anh đưa tay lên sờ vào cái vết cắn Diễm đã để lại trên vai anh và bật lên tiếng gọi:

Diễm...Diễm ơi...

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên cắt đứt dòng hồi tưởng của anh. Anh uể oải nhắc phone lên và nhận được tiếng của bà Hiền. Trong một thoáng anh hoảng sợ khi nghĩ Diễm đang gặp phải chuyện nguy hiểm.

– Hùng, con đến nhà bác ngay. Bác vừa đưa Diễm đi bác sĩ xong. Nó có thai được hai tháng rồi!

Anh buông vội điện thoại mặc dù bà Hiền vẫn còn đang nói gì đó, chụp lấy chùm chìa khóa và lao ra cửa.

Diễm đang nằm trong phòng thì cánh cửa bỗng mở ra. Hùng đi thật nhanh vào, anh quỳ xuống bên cô và khóc òa lên như một đứa trẻ:

– Diễm ơi! Tha thứ cho anh đi Diễm. Anh thật là khốn nạn...đã làm em đau khổ như thế này. Em hãy cho anh được chuộc tội. Hãy để anh được chăm sóc cho em, Diễm ơi!

Diễm ngồi dậy, bây giờ cô mới khóc được:

– Đừng làm vậy anh Hùng... Diễm tha thứ cho anh rồi...Em cũng đã suy nghĩ rồi, là con mình cần có cha mà...

Ngoài cửa, bà Hiền đang nhìn hai người. Mắt bà cũng ướt đẫm, nhưng miệng bà lại đang mỉm cười...

Chương Kết

Hùng đưa Diễm về căn apartment của hai người. Anh dành làm hết mọi công việc, một hai bắt Diễm phải nằm nghỉ. Bà Hiền cũng phì cười trước vẻ lằng xằng của anh. Bà nói:

– Con quay mòng mòng làm bác cũng chóng mặt luôn. Diễm chỉ có thai chứ đâu phải bệnh nặng gì đâu mà con bắt nó phải nằm. Bác giao nó lại cho con đó, lần này mà con còn ăn hiếp nó nữa là bác không tha cho con đâu đó nghe chưa. Ngày mai bác sẽ xin về sớm để đưa Diễm đi khám thai.

Ngày hôm sau khi bà Hiền đến thì Hùng cũng đã có mặt ở nhà rồi. Anh đòi chờ cả hai đi đến phòng khám. Khi bà Hiền trao cho anh tấm hình siêu âm thai nhi, anh run run cầm lấy và nhìn chăm chăm một cách trù mến. Lợi dụng lúc Diễm còn ở trong phòng khám nghe lời dặn dò của bác sĩ, bà Hiền nói nhỏ với anh:

– Con Diễm nó đã tha thứ cho con vì đứa nhỏ, nhưng tinh thần của nó còn yếu lắm. Con phải thật từ từ, thật nhẹ nhàng để cho nó quen dần đi đã. Đừng làm cho nó sợ hãi vì những sản sóc thái quá của con, sẽ ảnh hưởng không tốt đó.

Đúng vậy, Diễm có vẻ chịu đựng hơn là vui vẻ nhận lấy sự chăm sóc của anh. Cô vẫn như còn sợ hãi anh lắm. Một lần, anh vô tình đụng nhẹ vào cô, cô lập tức co rúm người lại. Nghe lời bà Hiền, anh để cô tự làm lấy những công việc nhẹ nhàng trong nhà và kín đáo làm hết những việc mà anh cho là nặng so với sức khỏe của cô. Rồi dần dần cô cũng có chút thay đổi. Anh cũng quyết định bỏ bớt một lớp học để về nhà với cô sớm hơn. Một buổi chiều, khi đang ăn cơm, cô bỗng buông đũa và đứng lên chạy vào phòng tắm, anh cũng chạy theo vào thì thấy cô đang gặp người xuống mà nôn ọe. Quên rằng mình có thể

làm cô sợ hãi, anh tiến lại ôm lấy cô như muốn cùng chia sẻ sự khó chịu đang hành hạ cô. Rồi anh nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt đang ứa ra vì cơn nôn ọe và lấy nước cho cô. Bỗng chốc, cả hai cùng nhớ lại một kỷ niệm xưa, anh cũng đã ôm cô như thế này vào cái ngày hai người đến trại tỵ nạn... Lần đầu tiên sau những ngày sóng gió, cô rụt rè mỉm cười với anh. Và đứa nhỏ trong bụng cô cũng góp phần làm cho cha mẹ nó xích lại gần nhau hơn qua những cơn ói mửa liên tục...

Một buổi chiều sau khi từ trường về, cô nhận được thư mẹ. Khi về sống với Hùng, cô đã viết thư xin phép mẹ nhưng chỉ báo vắn tắt cho mẹ cô biết là cô đã chọn Hùng làm nơi nương tựa suốt đời cho mình. Trong thư, mẹ cô viết bà rất vui và an lòng vì cô đã có một lựa chọn đúng. Bây giờ bà mới cho cô biết là bà đã thầm chọn Hùng cho cô từ lâu, vì thế bà mới đồng ý để cho cô ra đi với Hùng. Và với linh tính của một người mẹ, bà cũng cảm nhận được có chuyện gì đó xảy ra giữa hai người trước khi cô về Việt Nam, nhưng vì cô không muốn tâm sự với bà nên bà đành để yên cho cô giải quyết. Sẵn đó, bà báo tin Nguyên chuẩn bị làm đám hỏi với cô con gái của ông bí thư tỉnh ủy: gia đình đó rất thực dụng, với mỗi thông gia mới này, công việc làm ăn của họ sẽ có được một thế lực lớn chống lưng... Bà cũng nhắc nhở hai người phải thu xếp về Việt Nam để bà được lo đám cưới cho hai con.

Xếp lại lá thư của mẹ, Diễm bỗng muốn đi dạo bên ngoài một chút. Cô khóa cửa và bước ra. Đi được một vòng quanh khu apartment, Diễm đến chiếc ghế dài gần hồ tắm và ngồi xuống. Cô ngồi ôn lại chuyện của hai người và rồi cô nhận ra rằng cô đã yêu anh từ lâu lắm rồi. Vì yêu anh mà cô đã không mấy may xúc động trước sự sẵn đón của những người con trai khác. Một chút tình cảm thời học sinh và khoảng cách quá xa đã làm cô lầm tưởng rằng mình yêu Nguyên, thật ra những lời yêu thương mà cô đã bày tỏ trong những lá thư gửi cho Nguyên chính là những gì mà cô không thể nói được với Hùng. Chính vì lời Hùng hứa xem cô như người em gái đã làm cho cô ngờ nghệch tin vào đó và đã lạc lối trong tình yêu của mình. Diễm vội vàng đứng lên, cô cần phải nói hết với Hùng ngay, cô đã thử thách tình yêu của anh nhiều quá rồi.

Gần đến nhà, Diễm thấy Hùng đang hốt hoảng chạy ra như đang tìm kiếm ai. Vừa thấy cô, anh chạy nhanh lại ôm chặt lấy cô như sợ rằng cô sẽ bỏ anh mà đi vậy. Hơi ngạc nhiên trước hành động đó, nhưng cô cũng choàng hai tay quanh anh. Tiếng anh nghẹn ngào:

– Anh tưởng rằng em lại bỏ đi nữa rồi khi về đến nhà mà không thấy em đâu trong khi đồ đạc và xe của em vẫn còn...

– Đừng có hiểu lầm em như vậy chứ. Em chỉ muốn đi dạo một vòng cho khuây khỏa mà thôi.

Hùng dìu cô vào nhà, hai người ôm nhau đến ngồi trên ghế sofa. Diễm ngả đầu vào vai anh thủ thỉ:

– Bây giờ em mới hiểu ra là em yêu anh nhiều như thế nào. Cũng tại anh thôi, ai biểu đòi làm anh Hai người ta làm em cứ tưởng thiệt.

Hùng vô cùng sung sướng khi nghe Diễm nói. Anh siết cô chặt hơn và nói:

– Anh đang chuẩn bị tiền để làm đám cưới đây. Anh muốn làm đám cưới bên này trước rồi sau đó mình về Việt Nam ra mắt họ hàng bên đó.

Diễm nhẹ lắc đầu:

– Em thấy không cần phải đám cưới gì hết. Không phải mình đã là vợ chồng từ mấy năm nay rồi sao?

Hùng như ngợp đi trước hạnh phúc mà Diễm ban cho anh. Cô thật dễ thương, nhưng anh không đành lòng khi thấy cô đến với anh mà không có một đám cưới. Rồi anh sẽ thuyết phục cô sau vậy. Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên, anh tròng trành nhìn sâu vào đôi mắt của cô. Cô cũng nhìn lại anh rồi từ từ nhắm mắt lại, dịu dàng, anh đặt một nụ hôn thật say đắm lên môi cô – nụ hôn đầu tiên của tình yêu và tình chồng vợ hạnh phúc. Thật lâu sau, anh mới rời khỏi môi cô, và anh thì thầm vào tai cô:

– Vợ bé bỏng của anh, anh muốn thỉnh cầu cùng hai chuyện được không?

Mắt vẫn nhắm, cô ư ư nhỏ nhỏ trong miệng như đồng ý.

– Chuyện thứ nhất là anh vẫn rất muốn em xưng là cùng với anh như xưa, tiếng đó rất dễ thương... Còn chuyện thứ hai là ...mấy tuần nay, cùng để anh nằm chèo queo có một mình, anh muốn cùng quá chừng Diễm ơi...

Đỏ bừng mặt, Diễm mở choàng mắt ra nhưng rồi cô lại ngoan ngoãn nhắm mắt lại ôm chặt lấy cổ để anh bế cô vào phòng...

Cuộc sống vẫn còn nhiều gian nan trước mắt, rồi đây có thể cô phải gián đoạn việc học một thời gian để chăm sóc em bé, nhưng cô tin chắc khó khăn nào rồi cũng sẽ qua một cách dễ dàng khi hai người đã tìm được nhau và cùng nhau bước đi trên đường đời.

Hết